

CONSIDERAȚII CU PRIVIRE LA COMPONENTA IDEOLOGICĂ A REVOLUȚIILOR DIN ȚĂRILE FOSTULUI BLOC COMUNIST EST-EUROPEAN

– CAZUL SPECIFIC AL ROMÂNIEI ^{1; 2} –

Lorin Ioan FORTUNA

*Dedic această lucrare memoriei tatălui meu:
Aurel Fortuna, jurist și fost deținut politic, care, în
condițiile specifice fostului regim comunist, după
absolvirea liceului, când a trebuit să aleg o
profesiune, mi-a recomandat să aleg Politehnica,
dacă doresc să pot avea satisfacții profesionale.*

I. Introducere

Anul 1989 s-a evidențiat, în istorie, ca un **an al „dezghețului”** [1; 2; 3; 4], metafora utilizată având în vedere starea statală și societală generală din statele est-europene, încremenite, sau **„înghețate” societal în concepte ideologice statale și societale totalitare**, impuse cu forța armată de către țara inițitoare a acestui sistem statal și societal: Rusia, transformată în: Uniunea Sovietică (de fapt: Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste - URSS), printr-o revoluție societală,

¹ Lucrare publicată în volumul: Accentuarea crizei de regim în țările Socialiste europene (1980-1990) – Lucrările Simpozionului internațional: Anul revoluționar 1989 și consecințele sale asupra istoriei europene și mondiale Ediția a II-a 16-17.10.2008 Pitești – coordonator Lorin Ioan Fortuna

² Precizare: Un capitol al acestei lucrări (cap. V), dar cu titlul: Considerații cu privire la componenta ideologică a revoluțiilor din țările fostului bloc sovietic - cazul specific al României, a fost publicat separat, într-o formă anterioară celei curente (revizuită și adăugită), în publicația: *Caielele Revoluției* nr. 5/2008.

deturnată însă, pe parcursul evoluției sale, într-o revoluție denumită: **„bolșevică”**. În respectiva revoluție puterea a fost acaparată treptat, dar sigur, de o categorie socială formată din oameni a căror funcție principală, în cadrul acestei revoluții, a fost aceea de a acționa represiv, la un nivel maxim, împotriva tuturor celor care puteau fi încadrați în categoria de opoziționiști (reali sau fictivi), denumiți generic: **„dușmani ai poporului”, sau ai revoluției**. Pentru aceștia, **atât poporul, cât și revoluția, erau identificate, ca și structuri societale, cu cei care se aflau, la un moment dat, la conducerea revoluției**. În acest context s-au întâmplat, nu doar o dată, situații în care, prin schimbarea unor conducători ai revoluției, s-a ajuns la transferarea în categoria **„dușmanilor poporului, respectiv ai revoluției”, a foștilor conducători și a susținătorilor lor**. Această situație s-a regăsit în mai toate țările est-europene, care au fost, până la urmă, înglobate cu forța în așa numitul: **„lagăr” comunist** (exemple: Lenin; Stalin; Hrușciiov, în URSS, respectiv: Gheorghe Gheorghiu Dej; Ana Pauker, în România).

Astfel, practic, în estul Europei, cu câteva excepții poate (exemplu: Republica Sovietică Ungară - statul comunist unguresc, instaurat de Béla Kun în data de: 21.03.1919, care a durat însă doar până în data de: 01.08.1919, fiind desființat ca urmare a intervenției armatei române, care, răspunzând atacurilor armate împotriva Transilvaniei, a trecut granița, a intrat în Ungaria și a ocupat Budapesta), a avut loc, de fapt, o singură revoluție, în Rusia, exportată apoi în exterior, pe cale armată, sau printr-o influență subversivă corespunzătoare, prin agenți infiltrați în toate celelalte țări, care au ajuns astfel să fie, mai mult sau mai puțin, subordonate Rusiei (devenită ulterior: Uniunea Sovietică, inclusiv prin includerea altor state, precum statele baltice, sau a unor porțiuni din alte state, exemple: Karelia finlandeză, respectiv: Basarabia românească, precum și din alte state din zona asiatică). Din punct de vedere al

ideologiei societale, Revoluția Rusă a plecat de la ideologia statului comunist, elaborată de către Karl Marx și Friedrich Engels, la care a asociat însă sistemul dictatorial de conducere, bazat pe definirea și utilizarea unui concept socio-politic specific, nu doar antagonist, ci și declarat dușmănos, denumit: **„luptă de clasă”** și împins, în aplicarea sa, până la: **„ură de clasă”**. Aceste concepte s-au introdus ca o motivație ideologică pentru anihilarea, prin reprimare, a adversarilor reali ai acestui sistem, precum și a potențialilor adversari, în categoriile social-politice astfel definite putând fi incluse, în funcție de interese și oportunități, practic orice persoane care erau, sau se dorea a fi considerate, la un moment dat, ca indezirabile.

Mai mult decât atât, s-a utilizat și extins practica justificării unor eșecuri și întârzieri în realizarea transformărilor social-politice, dorite a se efectua, prin transferarea vinei respective asupra anumitor categorii sociale (exemplu: nobilime, intelectualitate, cler), sau chiar etnice (exemplu: ucrainenii, tătari, evrei), care, odată alese, erau apoi demascate, acuzate și corespunzător reprimare cu ajutorul unui sistem represiv adecvat, asociat și cu un sistem concentraționar aferent, bazat pe închisoarea de tip: **„lagăr de muncă forțată”** („gulag”), sistem denumit, la nivel de ansamblu concentraționar, atât de inspirat, de către marele scriitor Alexandr Soljenițîn (care i-a căzut și el victimă): „Arhipelagul Gulag”.

În acest mod, **ideologia social-politică a țărilor est-europene constrânse să facă parte din structura URSS, sau doar din lagărul comunist (coordonat politic și economic prin organismul internațional specific, cunoscut sub denumirea prescurtată: CAER, precum și militar prin organismul internațional denumit: Tratatul de la Varșovia), a evoluat, în timp, spre un sistem societal de tip dictatorial, bazat pe următoarele caracteristici:**

- etatizarea aproape totală a economiei;

- restrângerea proprietății private, în mediul urban, până la cote greu de acceptat și de considerat a se putea menține, cu o oarecare relaxare în mediul rural, datorată însă nu unei bunăvoințe politice, ci unor condiții specifice care nu permiteau, în cadrul acestui mediu social, o restrângere mai mare a proprietății private, decât cu prețul unor eforturi considerabile, ce nu se justificau prin rezultatele obținute;

- crearea unei forțe de stat de control, supraveghere și reprimare a oricărei forme de opoziție, extinsă până acolo încât a ajuns să fie utilizată inclusiv pentru a realiza, prin metode ce mergeau până la exterminarea fizică, o purificare socială, etnică, religioasă și chiar ideologică;

- utilizarea unui partid politic unic (sistem politic monopartidic), ai cărui membri s-au transformat nu doar în principala categorie socială de sprijin politic a respectivelor regimuri statale și societale, ci și în principala categorie socială profitoare, adică într-o clientelă politică specifică, fapt ce a dat respectivului partid o importanță deosebită, definită ca: „partid-stat”.

Utilizând metodele de constrângere menționate anterior, statele est-europene s-au transformat, în timp, în structuri societale „înghețate”, care, pentru a putea fi reformate, trebuiau, în prealabil, „dezghețate”, adică aduse într-o stare în care să se poată realiza, chiar cu repercusiuni punitive, o anumită dezbatere critică societală, însoțită de manifestarea unei anumite dizidențe, de regulă însă mai mult la nivel individual, sau, cel mult, la nivelul unor grupări mici de oameni.

II. Evoluția ideologică statală și societală a țărilor din fostul lagăr comunist est-european

Închețarea structurilor societale în țările est-europene, din „lagărul comunist”, dominat de Uniunea Sovietică, a avut drept consecință și închețarea ideologiei statale și societale în formele elaborate și implementate la nivel oficial, în sensul că orice evoluție în acest domeniu nu putea veni decât de sus în jos, adică de la nivelul structurilor de conducere dictatorială, spre populația condusă. Aberația implementării unui asemenea sistem statal și societal a mers atât de departe în unele țări, încât a nu te situa pe linia ideologică oficială, cu destulă fermitate și „convingere”, putea atrage acuzația de: **„deviaționism ideologic, sau politic”**, care, pentru cei din aparatul de conducere, putea avea efecte grave, mergând până la destituirea din funcție, precum și judecarea, condamnarea și pedepsirea lor corespunzătoare, inclusiv cu moartea (vezi cazul: Leon Troțki, urmărit și asasinat de către aparatul represiv al lui Stalin, în Mexic, precum și cazurile: Ștefan Foriș și Lucrețiu Pătrășcanu, care au avut o soartă asemănătoare, în România, atunci când Gheorghe Gheorghiu-Dej a reușit să concentreze, în persoana și voința sa, suficientă putere).

Dezbaterea ideologică a ajuns astfel să fie permisă și practică numai într-o formă organizată, la nivel oficial, fiind atent controlată, sub forma învățământului ideologic, sau politic, învățământ care, în timp, s-a constituit și ca o formă instituțională specifică, cu instituții de profil specializate, ai căror absolvenți aveau ca misiune profesională efectuarea propagandei ideologiei statale și societale oficiale, dar și supravegherea acestora, în vederea identificării unor eventuale erori, sau deviații ideologice, precum și corectarea sau anihilarea acestora, însoțită, eventual (dacă se aprecia că este necesar) și de aplicarea unor pedepse corespunzătoare, celor considerați vinovați, pedepse mergând până la excluderea lor din instituții sau școli, sau chiar până la **trimiterea acestora la reeducare, la: „munca de jos”**, sau la întemnițarea lor în lagăre de muncă, sau la internarea lor forțată în spitale psihiatrice. **O**

asemenea practică reprimantă a avut ca efect anihilarea în fașă a oricăror tendințe de cercetare social-politică autentică, iar, ca și consecință, blocarea elaborării unor ideologii statale și societale adecvate, care să ofere soluții viabile de evoluție, de la structura societală dictatorială, de tip comunist, spre o structură societală bazată pe democrație.

În același context trebuie menționată și elaborarea și aplicarea așa numitei: „**doctrine Brejnev**”, prin care URSS își aroga dreptul de a interveni, inclusiv printr-o intervenție armată, într-o țară din cadrul sistemului societal comunist est-european, în care aprecia că: „**ar fi în primejdie cuceririle socialismului**” și că acestea ar trebui să fie salvate prin exercitarea de presiuni, sau chiar printr-o intervenție armată (exemple: cazul Poloniei, prin venirea la putere, în 1982, a regimului generalului V. Jaruzelski, care, sub presiune sovietică, a instituit starea de război (!) și a interzis mișcarea sindicală (inclusiv Sindicatul Solidaritatea), precum și răsturnarea, prin intervenție armată, a regimului A. Dubcek, în Cehoslovacia, în 1968).

Ca urmare a situației menționate anterior, **după producerea, în 1989, a dezghețului politic al țărilor din cadrul lagărului comunist est-european, începând cu URSS, datorită tentativei liderului M. Gorbaciov de a încerca reformarea (de fapt: relaxarea) parțială a sistemului comunist, de sus în jos, prin aplicarea unor concepte specifice de reformare, denumite generic: „glasnosti” și respectiv: „perestroika”, aproape în totalitatea cazurilor, în evoluția acestor țări, în loc să se ajungă la un stat de tip social-democratic, pregătit din timp, din punct de vedere ideologic, așa cum ar fi fost de așteptat, s-a ajuns la eșuarea țărilor în cauză într-o formă de stat capitalist degenerat.** Ca urmare a unei asemenea evoluții, în respectivele state s-a coagulat, în consecință, o clientelă politică specifică, de regulă afiliată și la diverse organizații subversive, de tip masonic, sau chiar mafiot, care, beneficiind de

fonduri obținute prin jefuirea economiei de stat și a patrimoniului de stat (prin corupție politică, sau printr-o falsă și subversivă privatizare), a acaparat mass-media și conducerea unor partide politice și chiar a unor instituții cu rol fundamental, sau principal, la nivel societal. Apoi, prin intermediul acestora, respectivele structuri clientelare au reușit să impună, în locul unui stat de drept, social și democratic, un stat de fapt plutocrat, bazat pe autoritatea unei oligarhii formată din îmbogățiți „fraudulos” (adică un stat pseudodemocratic și, în fapt, anarhic), în care o categorie socială suprapusă, formată din clientelari politici, emanați, de regulă, din cadrul fostelor structuri sociale favorizate ale statului comunist (adică din sfera politică, dar, mai ales, din sfera fostelor organe comuniste de poliție politică, cum a fost, la noi: Securitatea), au uzurpat, într-o mai mică, sau mai mare măsură, în favoarea lor și a unei clientele politice aservite lor, dreptul de suveranitate al popoarelor respective.

Este elocventă, în acest context, menționarea constatării acestor aspecte, în aprecierea lui Jean Francois Revel: „nimic altceva nu poate explica imensa dezolare ce caracterizează peisajul post-totalitar. Sărăcia ajunsă la paroxism, anarhia, debusolarea tuturor țărilor post-comuniste (cu precădere URSS), nu au, prin originile lor, dacă nu și prin manifestările lor, nici un precedent istoric [21-pag. 573].

Pare cel puțin ciudat, pe de o parte, dar și simptomatic, pe de alta, să constatăm că, practic, **în nici una dintre fostele țări ale lagărului comunist din estul Europei, nu s-a reușit coagularea unei rezistențe serioase, preocupată, inclusiv la nivel ideologic, de o posibilă tranziție statală, prin evoluție, de la statul dictatorial-comunist, la statul social-democrat, astfel că, până la urmă, toate statele respective au eșuat, de fapt, în evoluția lor socială și politică, căzând din „lacul” comunismului dictatorial, în „puțul” capitalismului anarhic.**

III. Cazul specific al României

În contextul modului în care s-a produs, la nivel societal, dezghețul social, politic și ideologic, în cadrul fostului lagăr comunist est-european, România s-a remarcat printr-o rezistență înverșunată a clasei conducătoare comuniste și, mai ales, a fostului și totodată ultimului dictator comunist: Nicolae Ceaușescu, care părea hotărât să reziste, la putere, cu orice preț, dacă revolta populară, începută și transformată apoi în revoluție, la Timișoara, precum și prin extinderea sa ulterioară, în capitala țării și în alte orașe mari din țară, nu l-ar fi înlăturat de la putere. Un asemenea comportament ar putea părea ciudat, având în vedere deschiderea de orizont societal pe care respectivul lider a avut-o în 1968, când a avut curajul să apere public „Primăvara” de la Praga, dar după care a urmat închiderea de orizont societal, inspirată de vizitele oficiale pe care le-a întreprins în China și Coreea de Nord.

România a făcut astfel excepție de la evoluția celorlalte țări din fostul lagăr comunist est-european, prin modul radical extrem în care a fost nevoită să înlăture, de la putere, regimul comunist-ceaușist, în cursul anului revoluționar 1989, an care a marcat astfel, de o manieră nu doar semnificativă, ci și determinantă, istoria contemporană (recentă) europeană, impunându-se practic ca un probabil nou prag de demarcație temporală a începutului istoriei recente, în cadrul istoriei contemporane, atât la nivelul continentului european, cât și la nivelul țărilor est-europene, foste comuniste, între care și România.

Deoarece efortul de înlăturare, de la putere, a fostului regim comunist-ceaușist, în România, a fost atât de mare, mulți dintre cei care l-au înfăptuit nu au mai rezistat eficient și în etapa următoare, de preluare a puterii în stat, și au fost, în mod abil, înlăturați din componența organelor centrale, respectiv

districtuale și locale, de conducere ale statului, în care ajunseseră datorită participării lor la revoluție, participare care îi legitima, de drept, pentru a fi integrați corespunzător în organele de conducere ale noii puteri de stat. Exemplificăm această situație cu cazurile specifice ale neluării în seamă a protagoniștilor tentativei de revoltă de la Iași, din data de 14.12.1989, ale conducătorilor și membrilor marcanți ai Frontului Democratic Român, din Timișoara, a conducătorilor revoluției din alte mari orașe care s-au ridicat, pe rând, în sprijinul Timișoarei (până în data de 22.12.1989, la ora 12.00), precum și a celor care, în dimineața zilei de **22.12.1989, au organizat și declanșat, pornind din câteva importante platforme industriale bucureștene, marea demonstrație din capitală, care a avut ca efect direct alungarea, prin fugă, cu elicopterul, a fostului dictator comunist Nicolae Ceaușescu și a soției sale, din clădirea fostului Comitet Central al Partidului Comunist Român.**

În contextul luptei acerbe pentru preluarea puterii în stat, care s-a declanșat după căderea fostului regim comunist-ceaușist, resuscitarea forțată și neinspirată a vechilor partide politice antebelice, în niște structuri politice noi (care s-au dovedit, până la urmă, însă, a fi, de fapt, doar niște fosile partidice), a contribuit determinant la alterarea fenomenului politic autohton, fapt ce a constituit o particularitate a României, deoarece, pe de o parte, a împiedicat formarea unor noi partide autentice, cu un suport electoral corespunzător, iar, pe de altă parte, pentru că a reprezentat, ca fenomen specific, un unicat în cadrul țărilor est-europene, foste comuniste, care (din câte cunoaștem) nu s-a mai repetat (cu o asemenea amploare) în nici o altă țară din cadrul fostului bloc comunist est-european. **Tot ca o caracteristică specifică României, s-a transformat în partid politic, pentru a participa la alegeri, inclusiv marea și eterogena structură societal-politică denumită generic, dar neautentic și nemeritat: „Frontul Salvării Naționale”, alcătuită „ad hoc” de către anumite grupări de**

interese (specifice mai ales fostelor structuri comunist-ceaușiste), pentru preluarea puterii în stat, după căderea fostului regim comunist-ceaușist, despre care foarte multe persoane au opinat că ar fi trebuit să rămână doar un arbitru societal-politic [5; 20; 21-pag. 250]. Prin această manevră politicianistă au fost reintroduși în sfera politicului un mare număr de foști activiști ai Partidului Comunist Român, precum și membri cunoscuți, sau conspirați, ai fostei Securități, care s-au regrupat rapid („din mers” și „sărind dintr-o barcă în alta”, cum s-ar putea spune), reușind astfel, prin politică partidică (deși nu aveau o legitimare necesară, în acest sens, printr-o participare autentică la revoluție), să ocupe importante funcții de conducere în stat, și să confiște (să fure!) [42] practic revoluția, de la cei care au înfăptuit-o de fapt, precum și s-o deturneze de la obiectivele sale fundamentale [21; 35; 40; 41; 42; 43; 44; 45; 50], expuse în Proclamația Frontului Democratic Român, organizația politică înființată la Timișoara, în ilegalitate, la data de 20.12.1989 [21-pag. 561], care și-a asumat coordonarea revoltei timișorene, declanșată la data de 16.12.1989 și transformarea acesteia în revoluție, în data de 20.12.1989, fiind astfel singura formațiune politică, până la căderea regimului comunist-ceaușist, care și-a asumat această responsabilitate și a acționat, în mod deliberat revoluționar, pentru răsturnarea fostului regim de dictatură comunistă, din România [6; 7; 20-pag. 741; 46].

IV. Controverse cu privire la Revoluția Română din decembrie 1989

Aparent surprinzător, evenimentele care s-au produs în România, în decembrie 1989, au fost cotate, la început, aproape fără excepție, inclusiv la nivelul internațional, ca reprezentând o revoluție, pentru ca,

ulterior, anumiți comentatori politici, dar și autori de cărți despre revoluția în cauză, să înceapă să aibă altfel de opinii. Începând cu anumite aspecte și mergând chiar până la ansamblul evenimentelor petrecute în decembrie 1989, în România, s-a ajuns astfel să se afirme că respectivele aspecte ar reprezenta, de fapt, componentele unei lovituri de stat. Primul care s-a pronunțat în acest sens, în mod public, a fost chiar cel înlăturat de la putere, adică dictatorul Nicolae Ceaușescu. Astfel, în cadrul procesului organizat la Târgoviște (de către gruparea care a preluat puterea de stat, sub egida unei formațiuni politice de tip front: Frontul Salvării Naționale (FSN), constituită ad-hoc în noaptea de 22 decembrie 1989), episod denumit, mai mult peiorativ: **„Procesul de la Târgoviște” și condamnat aproape unanim, la nivel internațional, ca o mascaradă juridică**), Nicolae Ceaușescu a afirmat că a fost victima unei lovituri de stat, solicitând totodată convocarea Marii Adunări Naționale, cu mențiunea că nu va răspunde la întrebări decât în fața respectivei instituții supreme de stat, din acea vreme.

În realitate, considerăm că acest mod de apreciere s-a declanșat imediat după căderea fostului regim de dictatură comunist-ceaușistă, datorită felului în care a fost preluată (confiscată!) puterea în stat. **Astfel puterea în stat nu a fost preluată de către formațiunea politică Frontul Democratic Român (FDR), înființată la Timișoara, în data de 20.12.1989 [6], care a declanșat și condus, până atunci, revoluția, fiind astfel îndreptățită să preia puterea în stat, ci de către FSN, înființat în capitală, după căderea fostului regim comunist, și care a avut ca scop clar urmărit acapararea puterii în stat, profitând de faptul că FDR își avea conducerea și baza strategică principală la Timișoara.** Neavând practic timp, datorită rapidității cu care s-a produs căderea regimului comunist-ceaușist, să se organizeze, în mod corespunzător, în capitala României și să se facă cunoscut la nivel național, FDR nu și-a putut fructifica meritele în

cadru revoluției și n-a putut prelua puterea în stat, așa cum ar fi fost îndreptățit și normal pentru rolul fundamental și unic pe care l-a avut în cadrul revoluției, precum și prin programul fundamental (Proclamația Frontului Democratic Român) care a stat la baza declanșării și înfăptuirii revoluției, în faza sa decisivă, adică până inclusiv la căderea regimului comunist-ceaușist și a devenirii vacante a puterii de stat. Datorită înființării intempestive, în capitală, a FSN, cu scopul devenit evident (din nefericire, doar ulterior) de a uzurpa dreptul FDR la preluarea puterii în stat și de a confisca efectiv această putere, pentru a o exercita în mod exclusiv (atribuții pentru care nu avea legitimitatea necesară, printr-o participare efectivă și determinantă, până atunci, la revoluție), FSN s-a dovedit a fi, în fapt, până la urmă, nu o formațiune politică de „salvare națională”, într-un moment de răscruce al istoriei României, ci o grupare subversivă, înființată cu scopul de a recupera puterea în stat, în favoarea unor reprezentanți ai fostelor structuri comunist-ceaușiste, în detrimentul celor care au realizat partea cea mai grea și mai periculoasă, dar și cea mai semnificativă a Revoluției Române din decembrie 1989.

Din nefericire, nu doar pentru FDR, ci și pentru întreaga țară (având în vedere starea dezastruoasă în care a fost adusă România), **pe de o parte, cei care au înfăptuit revoluția contribuind decisiv la căderea fostului regim comunist-ceaușist, au pierdut, pe de altă parte, ceea ce era mai important, adică puterea în stat, care a fost, în mod fraudulos și neîndreptățit, confiscată (furată!) de către acest așa numitul: Front al Salvării Naționale.**

Revendicăm, în acest context, cu amărăciune, o vocație istorică nenorocită, a Poporului Român, care s-a mai produs, în trecut, în momente de cumpănă ale istoriei sale, când a reușit să câștige războaie deosebit de grele și de importante pentru independența și chiar existența sa, dar, în conjuncturi internaționale defavorabile, a

pierdut, în mai mică sau mai mare măsură, la masa tratativelor, pacea încheiată cu acele prilejuri.

În acest context, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în decembrie 1989, în România, au început și continuă să fie vehiculate calificări minimalizante, de tip: revoltă, răscoală, insurecție, sau doar: „evenimente sociale”, până inclusiv la aprecieri peiorative și chiar batjocoritoare de tipul: „loviluție”.

O altă opinie deformată este și aceea că, având în vedere specificul în care a evoluat revoluția în Timișoara, comparativ cu capitala țării, precum și cu alte orașe din țară, s-a apreciat, de către unii, că o revoluție autentică ar fi avut loc doar în Timișoara, iar în restul țării ar fi avut loc o lovitură de stat, neținându-se cont că, pe de o parte, anumite mari orașe, din țară (inclusiv București) s-au ridicat în sprijinul Timișoarei, înainte de căderea regimului de dictatură comunistă, iar, pe de altă parte, că o revoluție nu poate avea loc doar într-un oraș (fiind vorba, în acest context, doar de o revoltă), afară eventual de cazul în care respectivul oraș este chiar capitala țării, iar impactul produs asupra restului țării este, prin aceasta, determinant, inclusiv pentru ca revolta din capitală să poată fi considerată o revoluție.

Considerăm nedrepte și deplorabile aceste aspecte, extinse, din nefericire, între timp, și la nivelul aprecierii internaționale (inclusiv datorită „performanțelor” realizate în domeniul corupției publice și vicleniei politice, de care au dat dovadă toate guvernările postrevoluționare), precum și că nedreptatea care s-a făcut și încă se mai face (inclusiv de către persoane oficiale, de rang înalt, din România) recunoașterii oficiale a Revoluției Române din decembrie 1989, va fi corectată în viitor, deoarece, prin modul în care s-a desfășurat această revoluție (mai puțin preluarea puterii de stat), s-au pus în evidență componentele politice fundamentale care definesc o revoluție (înființarea în condiții de ilegalitate, față de vechiul regim dictatorial, a unei

formațiuni politice de opoziție, proclamarea orașului Timișoara ca primul oraș eliberat de dictatura comunistă, lansarea unui apel public la revoltă, către întreaga țară, elaborarea și difuzarea unui program politic revoluționar (Proclamația FDR) și obținerea, pe cale violentă, specific revoluționară, a eliminării de la putere a unui regim dictatorial și reacționar, adică a îndeplinirii obiectivului politic fundamental propus și declarat, chiar dacă, din nefericire, majoritatea celorlalte obiective propuse și proclamate, pentru a fi realizate, nu s-au finalizat în mod corespunzător aspirațiilor.

Argumentăm aprecierea anterioară și cu o constatare de fapt, referitoare la alte revoluții, considerate, în prezent, ca deosebit de importante (exemplu: Revoluția Franceză de la 1789), care, în decursul evoluției lor specifice, au cunoscut eșecuri mai mari în preluarea și în menținerea puterii, precum și în îndeplinirea obiectivelor proclamate a se realiza.

Să nu se uite, în acest context, că, după Revoluția Franceză de la 1789, a urmat reinstaurarea monarhiei și apoi transformarea Franței în imperiu, iar Revoluția Rusă, de la 1917, a eșuat într-un sistem comunist dictatorial și criminal, cu consecințe dramatice și nebenefice pentru întreg estul Europei!

Considerăm, de aceea, că anului 1989 trebuie să i se recunoască faptul că a fost un an revoluționar major, cu consecințe fundamentale asupra evoluției politice a Europei, în principal, dar și cu implicații importante și determinante asupra restului lumii, în general, prin deplasarea, din punct de vedere temporal, a limitei istoriei recente, din cadrul istoriei contemporane europene, de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, la sfârșitul anului 1989. În contextul istoric menționat, României i-a revenit rolul și meritul de a realiza o revoluție autentică, chiar dacă doar parțial reușită, performanță istorică fundamnetală, ce va fi recunoscută și apreciată, în mod corespunzător, în viitor, ca operformanță condiționată însă și de măsura în care se va

reuși elaborarea și impunerea unei/unor noi ideologii statale și constituționale, ca rod ideologic, specific, al anului revoluționar 1989.

V. Dezintegrarea postrevoluționară a statului social România și transformarea sa în stat capitalist

Ca stat comunist, România a fost un stat pregnant social, dar nedemocratic, în care populația a beneficiat corespunzător, datorită avantajelor oferite de statul social, dar a și suferit corespunzător, datorită restricțiilor și abuzurilor cauzate de lipsa de libertate, precum și de lipsa de democrație.

Starea economică și nivelul de trai au fost însă, pentru marea majoritate a populației, superioare pe timpul regimului comunist, după cum și corupția, la nivel de stat, în același regim, a fost inferioară, comparativ cu “performanțele” realizate, în domeniul corupției, de către statul capitalist și pseudodemocratic postrevoluționar, care este, în prezent, România.

Migrația temporară, sau definitivă, a mai multor milioane de români, pentru a-și câștiga existența în afara țării, nu s-a realizat, în acest caz, prin motivația: „de la bine, la mai bine”, ci prin motivația: „de la rău, sau chiar foarte rău, la mai bine”. Dramele familiale care au însoțit această migrație, precum și alterarea considerabilă, la nivel european, a imaginii României, ca stat, sunt tot atâtea dovezi că **deși, de drept, în Constituția României, țara este declarată a fi un: stat social (Art.1, alin.3), de fapt, nu este, deoarece, într-un stat social, puterile de stat au datoria și obligația de a realiza, pentru întreaga populație, condiții de integrare existențială bazate pe respectarea unei demnități existențiale minime, în țară, și nu în străinătate, cum de altfel se și prevede, de drept, tot în Constituția României (Art.47, alin.1), dar, de fapt, nu se aplică [8].**

Trebuie să constatăm și să conștientizăm corespunzător că însăși **Constituția României a fost astfel proiectată și realizată încât să păcălească populația cu principii frumoase, dar care sunt, din nefericire, enunțate doar ca niște deziderate, într-o formă minimală, nedeplină și astfel necorespunzătoare, adică fără a se asigura, printr-o dezvoltare deplină a respectivelor principii, chiar în Constituție (care este votată de întregul electorat), cadrul deplin constituțional, capabil să transforme aceste principii de drept și în realități de fapt, nelăsând explicitarea deplină, precum și modul de aplicare, pe seama unor legi organice și ordinare, care depind de interpretarea reprezentanților politici, ce le pot astfel interpreta și aplica în funcție de propriile lor interese, și nu în funcție de interesul țării.**

Astfel, în **Constituția României, nu se prevede, cu claritate deplină, nici în ce constă dreptul de suveranitate al Poporului Român, recucerit prin revoluție, și nici cum trebuie acest drept exercitat de fapt, și, mai ales, apărat față de cei care doresc să-l uzurpe. Dreptul de suveranitate a rămas astfel necorespunzător definit (Art.1, alin.1), fiind lăsată o poartă largă pentru interpretarea diferită a acestui drept, de care, cu multă viclenie și ipocrizie, se folosesc unii aleși (rechini!) politici pentru a nu-l respecta, ci pentru a-l încălca și chiar uzurpa, în mod flagrant.**

Într-o situație similară se află și dreptul la democrație, precum și cel la proprietate de stat (publică), dar nu și cel la proprietate privată, proprietatea de stat fiind practic neglijată și chiar sacrificată în favoarea proprietății private, prin prioritatea care i s-a acordat celei din urmă, exemplificată prin modul în care a fost precizată și completată în cadrul Constituției (Art.44), precum și prin modul în care a fost precizată și prin legi specifice, dar de o manieră nespecifică pentru un stat social, în care prioritatea trebuie acordată proprietății de stat și nu proprietății

private. Cum altfel s-ar putea interpreta faptul că în legiferarea modului de retrocedare a unor proprietăți private, confiscate în trecut, **retrocedarea s-a legiferat cu „fața spre trecut” și nu cu „fața spre viitor”,** în sensul că, de exemplu, clădiri în care funcționau instituții publice au fost evacuate, pentru a fi retrocedate pe principiul: **„restitutio in integrum”** (dintre care multe au ajuns ulterior la cheremul mafiei imobiliare), în loc ca, în asemenea cazuri, retrocedarea să se transforme într-o despăgubire corespunzătoare, plătită fostului proprietar, acordându-se astfel prioritatea necesară interesului public (situație specifică unui stat social) și nu interesului privat (situație specifică unui stat nesocial)?

Într-o stare de prezentare similară se află și conceptele de: stat național, stat unitar și indivizibil, democratic, precum și, mai ales conceptul de: stat de drept. Tot în Constituția României este prevăzută și interzicerea funcționării organizațiilor secrete (Art.40, alin.4), dar, în fapt, se lasă o largă libertate de manifestare organizațiilor oculte și conspirate (unele chiar subversive), de tip masonic, care sunt însă considerate a fi doar discrete, nu și secrete (oculte), și care pot exista aproape nestingherite, declarându-se juridic ca fiind asociații, deși majoritatea dintre acestea au asociate și tipuri caracteristice de practici ezoterice și religioase, dispun de temple în care practică ritualuri specifice, dar nu sunt supuse prevederilor legislative aferente cultelor religioase [8; 9; 10]. Mai mult, este permisă și chiar se face o adevărată propagandă ocultă și subversivă înalților funcționari de stat, în vederea racolării acestora pentru a fi integrați în respectivele organizații masonice, însă nu se ține cont și nici nu se face cunoscut, în mod public, tipul și specificul subordonării specifice a membrilor, în cadrul respectivelor organizații masonice, precum și modul de subordonare al organizațiilor masonice autohtone, față de organizațiile masonice

internaționale, continentale și mondiale, subordonare caracterizată și definită generic prin termenul de: obediență [11; 12; 13].

VI. Carențe constituționale majore ale Constituției României

Într-un stat de drept și, mai ales, într-un stat democratic, Constituția constituie piatra de temelie legislativă a statului, față de care se face referința întregului sistem legislativ al statului respectiv.

Datorită acestui fapt, dacă un stat nu are o Constituție corespunzătoare, atunci practic întreaga activitate legislativă și chiar existența statului respectiv sunt în pericol, deoarece partea necorespunzătoare a Constituției constituie pilonul instabilității statului, din punct de vedere legislativ, cu consecințe aferente, pe care rechinii politici și juridici le pot exploata până la a aduce statul într-o stare de anarhie, în care, sub pavăza enunțării unor principii juridice constituționale, declarate de drept, dar nedezvoltate și neprecizate suficient, iar astfel neaplicate corespunzător, de fapt, se poate întâmpla practic orice, în statul respectiv, așa cum este, din nenorocire și situația de fapt din **România actuală**. Pentru a justifica cele afirmate anterior, vom proceda la o analiză succintă a carențelor constituționale majore pe care considerăm că le conține actuala Constituție a României. Astfel, referitor la statul român, în Art.1, alin.1;2;3, se afirmă că: "**România este stat național suveran, independent, unitar și indivizibil**" (alin.1), apoi faptul că: "**Forma de guvernământ a statului român este republica**" (alin.2), precum și că: "**România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în**

spiritul tradițiilor democratice ale Poporului Român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989 și sunt garantate” (alin.3) [8]. Față de cele menționate anterior, se pot remarca următoarele carențe majore:

1. **Nici unul dintre principiile fundamentale menționate anterior nu este dezvoltat, în mod corespunzător, printr-un articol separat, cu nume propriu și adecvat, lăsându-se astfel un câmp de apreciere foarte larg și periculos, la latitudinea legilor organice și ordinare, pe seama cărora a fost transferată practic dezvoltarea aferentă și precizarea corespunzătoare a principiilor respective, dar în care acestea tot nu s-au efectuat cu claritatea necesară.** În schimb, alte prevederi mai puțin importante, beneficiază de explicații „in extenso”, chiar în Constituție, dacă de acestea depind anumite interese clientelare politice (exemplu: dreptul de proprietate privată-Art.44, ocupă, în Constituție, o pagină întreagă).

2. **Poporul Român nu beneficiază de suveranitate deplină. Aceasta constituie un abuz și totodată un atentat constituțional la suveranitatea națională, despre care se afirmă că: ”Suveranitatea națională aparține Poporului Român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum” (Art.2,alin.1) [8].** De asemenea, se mai afirmă că: **„nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu” (Art.2,alin.2) [8].** Se cunoaște că principalul mod în care un popor își manifestă, de regulă, dreptul de suveranitate (dacă îl are!) este referendumul, care însă nu este trecut pe primul loc (în Art.2, alin.1), referitor la modul de exercitare a suveranității naționale, ci pe ultimul loc, după: „organele sale administrative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte” [8].

În acest mod, **forma de democrație directă, participativă: referendumul, este înlocuită cu forma de democrație indirectă, reprezentativă, prin intermediul a ceea ce se definește a fi:**

„organele sale reprezentative (ale poporului), constituite prin alegeri” [8]. O asemenea prevedere transferă practic dreptul de suveranitate al Poporului Român către categoria socială a celor aleși, prin alegeri, aleși care au ajuns să constituie o categorie politică doritoare a servi mai puțin, sau chiar deloc, poporul, în favoarea unor interese de partid, ce pot deveni de tip clientelar politic, așa cum, din nefericire, s-a și întâmplat în România postrevoluționară.

3. **Poporul Român nu are prevăzut în Constituție drept direct la organizarea unui referendum, printr-o petiționare corespunzătoare (ca tip și număr de semnături), ca o solicitare specifică, în acest sens, adresată unei instituții de stat abilitate. Poporul Român este efectiv exclus de la acest drept, dreptul de inițiativă a unui referendum revenind exclusiv Președintelui țării, și numai după o consultare cu Parlamentul [8].** Nu este de mirare, în acest context, că, în România, cu excepția referendumurilor pentru validarea Constituției, precum și a validării revizuirilor Constituției, nu s-a organizat, în perioada postrevoluționară, decât, după 18 ani, un singur referendum (referitor la suspendarea Președintelui țării, de către Parlament, dar și acesta cu o pregătire și o informare prealabilă necorespunzătoare a populației), deși, în aprecierea internațională, România este percepută, pe de o parte, ca una dintre țările cu nivelul de trai dintre cele mai scăzute, iar, pe de altă parte, ca una dintre țările cu nivelul corupției dintre cele mai ridicate [14].

4. **În România, principiul separării puterilor în stat, prevăzut în Art.1, alin.4, nu funcționează corespunzător.** Deși este prevăzut de drept, nici principiul separării puterilor în stat nu este precizat în mod corespunzător, fiind foarte des și flagrant încălcat de către Guvern, a cărui activitate legislativă, prin: Ordonanțe Guvernamentale (de urgență), concurează, de fapt, adevărata putere legislativă, care ar trebui să fie Parlamentul, definit constituțional ca: **unică autoritate**

legiuitoare a Țării (alin.1/1), dar care, împovărat cu două camere legislative: Senat și respectiv Camera Deputaților (care nu se justifică, România nefiind un stat federativ, ci un stat unitar și indivizibil) și preocupat exagerat de declarații politice, îngreunează corespunzător eficiența procesului legislativ.

5. Fiind un stat în care puterea supremă este atribuită Parlamentului, conducerea executivă a țării este considerabil îngreunată față de țările în care puterea supremă este acordată Președintelui țării. Carența unei asemenea erori constituționale se remarcă mai ales în situații de criză, iar în cazul unei agresiuni externe se poate dovedi a fi chiar fatală, nepermițând adoptarea și aplicarea unor decizii rapide, de regulă de neevitat în asemenea situații. Deși Constituția României prevede, de exemplu, anumite posibilități de acțiune ale Președintelui țării, în caz de agresiune armată (Art.2, alin.3), mobilizarea este condiționată de întrunirea și aprobarea Parlamentului, ce poate fi însă corespunzător împiedicată (de către un posibil inamic, sau de către un posibil agresor), în condiții de criză majoră, sau în condiții de agresiune armată. Se cunoaște, în acest sens, exemplul în care a funcționat și a eșuat statul post-revoluționar francez, cu o conducere parlamentară (prin: Adunarea Constituantă), după Revoluția Franceză de la 1789. Nu este lipsit de interes să se menționeze și faptul că dacă, în prezent, România este un stat în care puterea maximă este acordată Parlamentului, ca principală instituție și putere de stat, și nu Președintelui țării, aceasta se datorează aproape exclusiv unor interese politicianiste existente la un moment dat, când, după Revoluția Română din decembrie 1989, s-a avut în vedere, de către partidele din opoziția politică de atunci, ca o condiție aproape imperativă, nu interesul național, ci interesul momentan al partidelor din opoziție, ca cel care era considerat, pe atunci: președintele „emanat” de revoluție (Ion Iliescu), în cazul în care va ajunge Președinte al României, prin alegeri, să nu dețină prea multă putere. Vremurile au

trecut și s-au schimbat, dar această carență a rămas și este de natură să submineze securitatea națională, în cazul unei agresiuni armate, sau în cazul altei situații de criză gravă, ce s-ar putea ivi și care ar solicita adoptarea și aplicarea rapidă a unor măsuri eficiente de contracarare.

6. Deși în Constituția României se precizează că România este, de drept, un stat social, de fapt, adică în realitate, nu este un stat social. Într-un stat social statul trebuie să aibă grijă să asigure întregii populații un nivel de demnitate existențială minimală, cum, de altfel, se și prevede în Art.47, alin.1, precum și în jurământul pe care trebuie să îl depună Președintele țării (Art.82, alin.2) [8]. Cum se împacă însă aceste prevederi, de drept, care sunt doar enunțate, dar nu și corespunzător dezvoltate, cu necesitatea de a avea și valoare practică, pe lângă cea teoretică, adică pentru a deveni și realități de fapt? Iarăși trebuie exemplificată, și în acest context, situația în care protejării proprietății private îi este consacrată, în Constituția actuală a României, o întreagă pagină (Art.44, cu 9 aliniate), în vreme ce apărării proprietății publice (de stat), nu-i este consacrat nici măcar un aliniat. Un stat nu poate fi social dacă nu dispune de un segment economic strategic aferent, prin care să se poată realiza o politică economică socială adecvată, care să-i permită statului respectiv să fie un competitor redutabil pe piața liberă, și care piață numai astfel poate deveni, în mod eficient, și o piață socială, după cum tot numai astfel economia de piață liberă poate deveni o economie de piață socială. Statul minimal, care a ajuns, inclusiv din punct de vedere economic, să fie România actuală, a fost, de fapt, adus în această stare prin transformarea fostului stat comunist (din punct de vedere economic), ca stat societal maximal, într-un stat societal capitalist minimal, adică un stat liberal extrem, în care sectorul economic privat dictează politica economică de piață, după cum dorește, și, din nenorocire, nu în

favoarea asigurării unei demnități existențiale minimale (printr-un venit corespunzător pe cap de locuitor, așa cum prevede Constituția României, la Art.47, alin.1), ci în favoarea maximizării profitului proprietarilor privați. Astfel, nici nu se anunță bine o viitoare mărire salarială, că patronii privați procedează urgent la o solidarizare, de tip monopolist, în ridicarea corespunzătoare a prețurilor, pentru a absorbi ei surplusul salarial alocat, și nu salariații, care pot ajunge chiar în situația de a nu li se crește, ci de a li se diminua efectiv nivelul de trai, printr-o asemenea măsură, ca urmare a aplicării unei politici de monopol, de către proprietarii privați, pentru care statul nu dispune de metode și pârgii eficiente de contracarare, nebeneficiind de o componentă economică strategică, de stat, în acest scop.

În același context, **cel mai eficient mod de a-i determina pe bancherii privați să nu crească, în mod abuziv, dobânzile la împrumuturi, îl constituie existența a cel puțin unei bănci de credit, de stat, obligată să ofere populației împrumuturi cu dobânzi moderate, urmărind posibilitatea acordării de credite avantajoase pentru achiziționarea unor bunuri de folosință îndelungată, și nu posibilitatea jefuirii, prin dobânzi exagerate, a celor care au nevoie de credite financiare.** Probabil tocmai pentru ca o asemenea posibilitate să nu existe, iar bancherii privați să poată aplica și ei, nestingheriți, monopolul bancar împotriva intereselor majorității populației, a fost lichidat sectorul bancar de stat, prin privatizare, și încă sub patronajul corespunzător interesat al guvernatorului Băncii Naționale, care, probabil tot nu întâmplător, nu a mai fost schimbat, din funcție, de la începutul anului 1990, deși la guvernarea țării s-au perindat mai multe echipe politice, iar cursul valutar al monedei naționale a scăzut continuu, de atunci și până în prezent. **Rămas fără surse economice proprii de venit, statul se vede obligat să-și realizeze veniturile necesare, exclusiv prin impozitare, ceea ce apasă greu, din punct de vedere existențial,**

asupra populației, impozitul (taxa) pe valoare adăugată (adică impozitul pe produsul cumpărat) devenind astfel principala pârghie financiară de impozitare a populației.

În concluzie, în loc să fie un stat social (socialist), așa cum prevede, de drept, Constituția, România a ajuns, de fapt, un stat liberal (capitalist), cu consecințe sociale dezolante, între care și migrarea a milioane de români pentru a căuta locuri de muncă în străinătate, cu efecte familiale dezastruoase, fapt ce constituie nu doar o infracțiune constituțională gravă (ce ar trebui să poată fi reclamată, pentru a fi judecată și pedepsită, ca atare) direct unui organ judecătoresc, sau, indirect, prin intermediul instituției: Avocatul Poporului, reclamându-se concret nerespectarea Art.47, alin.1, referitor la obligativitatea asigurării unui nivel de trai decent populației), ci și un grav atentat social, care ar trebui reclamat, judecat și pedepsit, tot ca atare, dacă ar fi corespunzător conștientizat și valorificat de către organizații civice responsabile și interesate în rezolvarea acestei probleme.

7. Parazitarea masonică a instituțiilor statului reprezintă o altă plagă socială și politică, organizațiile masonice ajungând să constituie structuri de putere și influență suprapuse [47], de tip parazitar și subversiv, în cadrul oficial al structurilor instituționale de stat, pe care ajung să le infuzeze, să le paraziteze și chiar să le compromită menirea [10; 11; 12; 13], situație ce poate fi exemplificată inclusiv și prin ce remarca încă Mihai Eminescu, pe vremea sa, referitor la teoria straturilor (structurilor) sociale suprapuse, sau Ion Luca Caragiale (utilizând în capodopera sa: „O scrisoare pierdută” replici de tipul: „onorabilul domn Nae Cațavencu”, sau: „venerabilul domn Zaharia Trahanache”, sau: „Onorabile-n sus, onorabile-n jos!”) [15; 16: 47], precum și pe vremea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, prin modul în care a fost silit să abdice, sub presiune masonică, inclusiv de către organizația masonică: Steaua Dunării (din care el

însuși făcea parte și pe care a și condus-o, înainte de a deveni domnitor, dar căreia, odată ajuns domnitor, i-a interzis funcționarea, având în vedere probabil vocația specifică conspirativă și subversivă, pe care organizațiile de tip masonic, de regulă, o au), precum și prin ce se întâmplă, în prezent, în România, cu Parlamentul, cu Guvernul și chiar cu Președinția [11; 12; 13; 16; 18], în care sentimentul datoriei specifice masonice (denumit generic: **obediință**) s-a dovedit deseori mai puternic și mai eficient decât cel al datoriei față de țară, în îndeplinirea corectă și loială a funcțiilor publice, chiar și în cazul înalților funcționari publici care au depus jurământ de loialitate față de țară, înainte de a-și ocupa funcția.

În acest context, menționăm obediința de care a dat dovadă fostul Președinte al României: Emil Constantinescu, atunci când a impus practic semnarea Tratatului bilateral cu Ucraina, în detrimentul intereselor teritoriale românești, motivând că erau **necesare a fi acceptate sacrificii istorice**, în acest caz, **ca o condiție preliminară și indispensabilă primirii României în NATO** (ceea ce nu era adevărat), fapt care a stârnit proteste publice corespunzătoare, la vremea respectivă [22; 23; 24]. Și tot în același context considerăm că trebuie menționată și obediința de care a dat dovadă fostul Președinte al României: Ion Iliescu, atunci când a participat la inaugurarea, în SUA, a Muzeului Holocaustului (în care România era prezentată ca vinovată de comiterea unui holocaust antievreiesc, pe vremea regimului mareșalului Ion Antonescu) [20-pag. 763], precum și atunci când a înființat o Comisie internațională, sub președinția lui Elie Wiesel, cu scopul de a constata dacă acuzația de comitere a holocaustului antievreiesc, adusă României, era întemeiată, numind însă, în respectiva Comisie, în majoritate, în frunte cu președintele Comisiei, persoane care se antepunuseră deja în susținerea acuzației în cauză.

Același fost Președinte al României, probabil constrâns de aceeași obediență specifică, a mai refuzat și propunerea făcută de către Președintele Republicii Moldova: Mircea Snegur, de a înfăptui împreună unificarea României cu Republica Moldova (propunere făcută cu prilejul vizitei oficiale întreprinsă de către Președintele Mircea Snegur în România) [25], și care a mai declarat, înainte ca FSN să câștige alegerile generale din data: 20.05.1990, că, **în cazul în care FSN va câștiga alegerile respective, România nu va avea pretenții teritoriale față de țările vecine** [20]. Tot pentru a exemplifica pericolul pe care îl constituie acceptarea funcționării organizațiilor masonice, precum și, în special, racolarea de către aceste organizații a unor înalți funcționari publici, fără a exista interdicții legislative eficiente în acest sens, menționăm și remarca vicepreședintelui Comisiei de Apărare a Senatului, din cadrul Parlamentului României: Radu Timofte, care declara că: „**Masoneria are ca scop să dețină controlul în domeniul economic, politic, cultural și, mai nou, militar. Masoneria își propune să finanțeze și să controleze principalele instituții de decizie națională și respectiv internațională și chiar reușește să dețină controlul în domeniul economic, politic, cultural, și, mai nou, militar. Și mai mult decât atât, jurământul masonic are în conținutul său pedepse foarte severe pentru membrii care divulgă secretele, organizația având caracter secret**” [26].

Deși prin Art.40, alin.4, Constituția României prevede că: „**asociațiile cu caracter secret sunt interzise**”, în realitate acestea nu doar că există, sub forma organizațiilor masonice autohtone, arondate, pe bază de obediență specifică, organizațiilor masonice internaționale, ci se sustrag respectivei prevederi constituționale, pretinzând că nu sunt secrete, ci doar discrete, precum și că sunt, din punct de vedere juridic, doar: asociații, deși practică ritualuri ezoterice (având astfel caracter și de cult religios și dispunând chiar de temple adecvate) [9; 10], iar pentru promovarea

intereselor proprii, precum și pentru ocultarea, disimularea și secretizarea acestora, se depun jurăminte speciale. Se mai poate observa că, de regulă, acolo unde pătrunde un mason, într-o instituție publică, prin obediența specifică față de organizația masonică din care face parte, el se sustrage, în mod deliberat și conspirat, autorității instituționale în care funcționează, având, de regulă, tendința de a proteja și favoriza, în mod special, pe colegii de lojă masonică (denumiți generic, funcție de caz: „**frați**”, sau: „**onorabili**”), precum și de a-i favoriza să promoveze, sau să ocupe funcții de conducere, în defavoarea altor angajați, care nu sunt masoni [11; 12]. În acest context menționăm remarca unui înalt conducător masonic al organizației masonice: Marele Orient Francez, făcută la o conferință ținută în România, referitor la „liberalii actuali români”, precum că: **„rolul liberalismului și al liberalilor în politică este întărit și de calitatea de: francmason, pe care o au unii dintre liderii liberali români”** [17]. Insolența unor reprezentanți ai unor organizații masonice a mers până acolo încât au ajuns să revendice, pentru organizațiile masonice din care făceau parte, inclusiv un merit determinant în declanșarea Revoluției Române din decembrie 1989 (exemplu: Jacques Lafouge - Mare Maestru al Organizației Masonice: Marele Orient Francez, care a ținut în perioada: 24-26 noiembrie 1996 conferințe la București, Brașov și Timișoara, mediatizate corespunzător de o anumită parte a presei, în care se referea la caracterul francmasonic al evenimentelor din decembrie 1989, din România) [17]. În ce ne privește, considerăm că acest „merit” ar putea fi și chiar ar trebui revendicat, dar mai ales reclamat, judecat și condamnat corespunzător, dar numai pentru confiscarea și deturnarea Revoluției Române din decembrie 1989 (după ce această revoluție a reușit răsturnarea de la putere a fostului regim comunist-ceaușist), România fiind, inclusiv pe această cale, adusă, în starea deplorabilă (din multe puncte de vedere), în care se află în prezent.

Ne oprim aici cu exemplele referitoare la pericolul major pe care-l constituie admiterea acceptării funcționării organizațiilor masonice, în România, deoarece nu ne-am propus să realizăm o lucrare în acest sens, ci doar să reflectăm, în contextul prezentei lucrări, prin exemple adecvate, pericolul menționat.

8. Unitatea Poporului Român, deși este menționată, în Constituție, ca fundament al statului (Art. 4, alin. 1), mențiunea se face fără nici o referință privitor la modul în care trebuie realizată, apărută și promovată. Într-un asemenea context, admiterea existenței unor partide organizate pe criterii etnice (exemplu: UDMR), dar declarate ca: uniuni etnice (care însă au dreptul să se comporte, într-o măsură considerabilă și determinantă, inclusiv ca partide politice), sau pe criterii religioase (exemple: PNȚCD; PNG-CD), sau pe criterii de interese profesionale (exemplu: Partidul Democrat Agrar, Partidul Pensionarilor), precum și calificarea categoriei prestatorilor de servicii private ca fiind practicanți de: **meserii liberale**, constituie, de fapt, tot atâtea abateri de la consolidarea pluripartidismului real, bazat pe doctrine politice autentice. Astfel, în România, nu există și n-a existat, din nenorocire, un partid autentic socialist, deoarece, cu sprijinul așa ziselor partide socialiste, s-a lichidat practic economia de stat, precum și nici un partid național autentic, care să apere și să promoveze, în mod corespunzător, doctrina politică națională, precum și valorile și tradițiile specifice naționale. În acest context, trebuie menționat exemplul edificator al liderului Partidului „România Mare” (Corneliu Vadim Tudor) [19], care, după ce a combătut public, o anumită perioadă de timp, teza comiterii unui holocaust antievreiesc, în România, pe vremea regimului mareșalului Ion Antonescu, a sfârșit prin a o accepta, printr-o declarație publică [36], sperând probabil că astfel va primi, drept recompensă, un sprijin politic adecvat, din partea statului Israel, pentru a fi ales ca președinte al țării (ceea ce nu s-a întâmplat), opțiune care a contribuit însă la eșuarea politică a partidului

respectiv, precum și a liderului său, dar și la solicitarea unor despăgubiri corespunzătoare, din partea statului român, pretinse de către anumite organizații evreiești interesate.

9. Constituția României prevede (Art. 29, alin. 1) că: **„Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și că libertatea credințelor religioase, nu pot fi îngrădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie, ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale”**, precum și că: **„Libertatea conștiinței este garantată”** (Art. 29, alin. 2). În acest context constituțional, care afirmă dreptul la libertatea de opinie (nefăcând însă vreo specificație, dacă este vorba de opinie publică, sau privată), **este incriminată și pedepsită, printr-o lege specială, cu închisoare de la 6 luni, la 5 ani, precum și cu interzicerea unor drepturi, contestarea, sau negarea, în public, a holocaustului antievreiesc, ori a efectelor acestuia, în care este inclusă și acuzația că, în România, a avut loc un holocaust antievreiesc, în timpul regimului mareșalului Ion Antonescu**, față de care Ministrul Culturii, din perioada în care s-a emis (de către Guvernul condus de către Adrian Năstase, în calitate de Prim-ministru) Ordonanța de Urgență Guvernamentală, în acest sens: OUG nr. 31/2002): Răzvan Teodorescu [28] declara public că: „România trebuie să suporte consecințele participării la holocaust, trebuie să răspundă pentru faptele sale”. Această declarație vine în contradicție cu alte opinii exprimate public în această dispută, de către alte personalități din România [27; 28; 37; 38; 39] (exemplu: istoricul Dan Berindei afirmă: „în România nu a fost holocaust”) [30].

10. **Art. 16, alin. 1 al Constituției României precizează că: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorității publice, fără privilegii și fără discriminări”, iar în Art. 16, alin. 2 că: „Nimeni nu este mai presus de lege”. Cu toate cele menționate anterior, la care se adaugă și existența unei Legi a egalității de șanse, în cadrul legislației aferente alegerilor generale parlamentare,**

candidații care reprezintă partide politice beneficiază de privilegii comparativ cu candidații independenți, care practic au șanse minime de a fi aleși, în condițiile în care numai pentru candidații partidelor politice este prevăzut dreptul de a cumula resturi de voturi ale mai multor candidați, în contul unuia singur, ce poate fi astfel ales, în detrimentul unui candidat independent care a obținut mai multe voturi, într-un colegiu electoral, nerespectându-se astfel dorința electoratului.

Analiza carențelor grave constituționale, în sensul celor menționate anterior, poate fi continuată și referitor la celelalte principii fundamentale, doar enunțate, dar nu și corespunzător precizate și dezvoltate, pentru a putea fi, în mod eficient, aplicate, însă nu acesta este scopul prezentei lucrări. Am dorit, și în acest context doar să evidențiem, printr-un număr suficient de exemple, selectate dintre multele existente, faptul că **România are o Constituție necorespunzătoare, iar acest aspect reprezintă un neajuns fundamental, ce poate fi considerat chiar ca un adevărat handicap constituțional, creat în mod deliberat, cu implicații specifice în întreaga societate, căreia îi subminează nu doar evoluția normală și eficientă, ci și securitatea, independența și chiar integritatea, ca stat, o modificare corespunzătoare a constituției actuale a României, fiind astfel nu doar oportună, ci și imperios necesară.**

VII. Necesitatea elaborării unei noi ideologii statale și constituționale, în vederea apărării și promovării eficiente a democrației, precum și a valorilor societății democratice

Reiterăm și remarcăm, inclusiv în acest context, ca o situație caracteristică, dar și ca o ciudățenie specifică, faptul că, în anul revoluționar 1989, țările care au abandonat regimul politic comunist nu au avut pregătită, din timp, o variantă constituțională

de stat adecvată, la care să adere, motiv pentru care au eșuat într-un capitalism (liberalism) anarhic, abil instalat și dirijat de către rețelele de organizații masonice internaționale, interesate în instalarea unui asemenea regim politic, la adăpostul căruia acestea își pot promova cel mai bine interesele clientelare, conspirate și subversive. Pseudodemocrația a fost astfel instalată intenționat în mai toate statele care au renunțat la regimul politic comunist dictatorial, deoarece oferă cel mai propice climat în care această clientelă (caracteristică țărilor în care domină anarhia legislativă) își poate urmări și promova interesele specifice. A fost, din nenorocire, și cazul României, în care toți cei care au ajuns președinți ai țării au efectuat, în prealabil, în calitate de candidați la Președinție, pelerinaje în state precum: Italia, Israel, Franța, SUA, Rusia, și chiar China, în funcție de structurile masonice internaționale al căror sprijin doreau să-l obțină, pentru a-și negocia acolo, în mod corespunzător, sprijinirea alegerii lor ca Președinte al României, după cum, în mod similar, în trecut, претендентii la domnie, în Țările Românești, luau drumul Istanbulului pentru a-și negocia acolo cumpărarea domniei.

Pentru a ilustra, în mod elocvent, situația menționată anterior, cităm ce afirmă **analistul economic: Ilie Șerbănescu, în legătură cu lichidarea postrevoluționară a economiei de stat, în România: „a vinde tot și a nu mai păstra nimic în mâinile statului este nu numai o prostie, ci și o dovadă de inconștiență, o acțiune antinațională”** [31].

A rămas notorie, într-un context similar, și afirmația actualului Președinte al României (Traian Băsescu), făcută imediat după ce a fost ales, că, odată cu începerea mandatului său, în România, va funcționa: „axa Washington-Londra-București”, axă geopolitică de culoare portocalie (adică, pentru neinițiați: axa masonică specifică organizației masonice internaționale de rit,

denumit generic: scoțian, antic și acceptat, care a înlocuit axa geopolitică precedentă, de culoare albastră, a organizației masonice denumită generic: Orientul Italian [10; 11; 12], preferată de către structura politică aflată anterior la guvernare (PSD).

În acest context, **pentru orice român de bună credință, care vrea să se manifeste ca patriot și naționalist autentic, obstacolul major cu care este confruntat îl constituie categoria socială a oportuniștilor români care s-au arondat masonic unor organizații masonice autohtone, arondate, la rândul lor, unor organizații masonice internaționale, cărora le oferă obediența lor, în schimbul sprijinului pe care se așteaptă să-l primească pentru a se putea implementa determinant în structurile politice și instituționale ale statului, în poziții din care să poată servi, cât mai eficient, atât interesele clientelare ale tutelarilor masonici, cât și interesele clientelare ale lor, precum și ale grupărilor politice și eventual chiar mafiote, în care s-au integrat, sau la care s-au asociat.**

Aceasta considerăm că este slăbiciunea (boala) principală care afectează, în prezent, sănătatea socială a României, amenințând chiar cu sucombarea statală (adică cu dezmembrarea statală, sau chiar cu dispariția, ca stat), dacă nu se va reuși utilizarea unor terapii necesare, prin introducerea unei noi legislații statale, mai întâi de tip constituțional, și apoi de tip organic și ordinar, capabilă să contracareze această maladie, în mod eficient, cu sprijinul conștient al majorității populației. În acest sens s-a îndreptat și preocuparea unui grup de intelectuali din Timișoara, care au conștientizat **drama eșuării în capitalism a României post-revoluționare, datorită puternicei presiuni masonice internaționale, dar și datorită presiunii clientelare politicianiste autohtone, la care a fost supusă țara, în lipsa unei legislații constituționale adecvate, pentru a se putea apăra eficient, în principal, pe cale constituțională, de influențele și**

presiunile exercitate de către anumite centre de putere ocultă și subversivă (de tip masonic), urmărind realizarea așa numitei: „**noua ordine mondială**”, având ca vârfuri de lance organizațiile masonice din câteva mari și puternice state, precum: SUA, Israel și Rusia, iar ca structuri clientelare pe profitorii autohtoni.

Fără o asemenea contribuție legislativă, există riscul ca și Revoluția Română din decembrie 1989 să nu mai fie recunoscută, în viitor, ca o revoluție autentică [1; 4], ci doar ca o revoltă socială, de mari proporții, deoarece, de la revoluțiile autentice, în istorie și în politică se așteaptă și se pretinde inclusiv o revoluționare a mentalității societale, precum și a ideologiei statale și constituționale [29; 51; 52].

Având în vedere motivația anterioară, pe care grupul de intelectuali timișoreni, pe care-i vom denumi, în continuare, generic: **Grupul „Timișoara”, a conștientizat-o, s-a născut: Proiectul constituțional „Timișoara” [6; 49], dorit a fi considerat și apreciat inclusiv ca un rod ideologic al Revoluției Române din decembrie 1989**, deoarece realizarea, redactarea, publicarea și difuzarea acestui proiect au fost coordonate de către fostul președinte al Frontului Democratic Român (FDR), organizația politică înființată în ilegalitatea dictatorială comunist-ceaușistă, la Timișoara, în data de 20.12.1989 [6; 20], partid care și-a asumat misiunea de a organiza revolta anticomunist-ceaușistă timișoreană, declanșată în data de 16.12.1989 și de a o transforma în revoluție, în data de 20.12.1989, elaborând și difuzând un program revoluționar (Proclamația FDR), lansând un apel general pentru eliminarea de la putere a dictaturii comunist-ceaușiste, proclamând orașul Timișoara ca primul oraș, din țară, eliberat de sub dictatura comunistă, și conducând revoluția până în data de 22.12.1989 (ora 12) [6], când, s-a produs căderea regimului comunist-ceaușist, în capitală, după care (în cadrul orei 23, a aceleiași zile) s-a format așa numitul: **Consiliu al Frontului Salvării Naționale (CFSN). Respectivul CFSN**

(numărând doar câteva zeci de persoane, în acel moment, deși s-a declarat: Front, care însă încă nu exista), a reușit astfel să păcălească Poporul Român, să conștate revoluția autentică și s-o transforme într-o mascaradă revoluționară, care să-i justifice rolul de: „salvator” (vezi, mai ales, cacealmaua cinică și sinistă, denumită generic: „episodul teroriștilor”, care încă își așteaptă investigatorii și judecătorii adecvați) [20-pag. 745; 21-pag. 250]. Acaparând puterea de stat în mâna unei grupări de persoane, nelegitimate corespunzător printr-o participare autentică și determinantă la revoluție, CFSN a confiscat și deturnat astfel revoluția în folosul altor interese decât cele ale Poporului Român, favorizând, prin complicitate, transformarea abuzivă și neconstituțională a statului român, din stat socialist, democratic (prevăzut, de drept, în Constituție), în stat capitalist, pseudodemocratic (neprevăzut în Constituție), dar existent de fapt [21; 51; 52], abuzuri pe care mulți le consideră, în ansamblu, ca pe o crimă societală, care încă își așteaptă o judecată și o pedeapsă corespunzătoare, atât din partea justiției, cât și din partea istoriei.

Grupul „Timișoara” a procedat mai întâi la o analiză a evoluției situației țărilor est-europene, foste comuniste, după renunțarea la sistemul comunist dictatorial (nedemocratic), precum și la posibilitățile sistemelor constituționale existente și cunoscute (în special sistemul constituțional al celor trei puteri de stat, rezultat ca rod ideologic al Revoluției Franceze de la 1789, adoptat și în România, dar într-o formă incompletă și modificată) de a mai dispune de capacitatea de a apăra, pe cale legislativă constituțională, statul democratic.

În urma acestei analize s-a ajuns la concluzia că datorită apariției unor noi forțe economice și sociale, dintre care se evidențiază, mai ales: **forța mediatică**, dacă respectivele forțe nu vor avea un echivalent corespunzător, inclusiv la nivelul puterilor de stat, și vor rămâne doar la cheremul intereselor grupărilor private de putere,

acestea vor putea submina autoritatea statului, diminuându-i, sau chiar răpindu-i suveranitatea, pentru a o transfera unor centre private, oculte și subversive de putere, de sorginte politicianistă plutocrată, masonică, sau chiar mafiotă, cum, de altfel, considerăm că s-a și întâmplat, în România, unde, de drept, suveranitatea aparține, prin prevedere constituțională, Poporului Român, dar, de fapt, nu-i mai aparține, fiind divizată și repartizată corespunzător mai multor centre de putere ocultă, Poporului Român rămânându-i astfel doar o parte din această suveranitate, neîdestulătoare pentru a-i permite să-și promoveze eficient interesele. Pornind de la constatările menționate anterior, Grupul „Timișoara” a considerat necesar să înceapă elaborarea unei noi ideologii constituționale, prin definirea corespunzătoare a conceptelor fundamentale utilizate în descrierea alcătuirii și funcționării statului democratic, de tip republican, național și unitar, model constituțional selectat și apreciat, de către respectivul grup, ca fiind cel mai recomandat și mai eficient pentru fi adoptat de către un stat, în prezent, precum și datorită faptului că este și tipul de stat prevăzut în Constituție, pentru România. Un stat democratic este considerat astfel, în concepția respectivului grup, ca un stat de tip republican, național și unitar (deci nu un stat federativ), în care dreptul de suveranitate aparține poporului, care trebuie să fie însă deplin conștient de acest drept și să-l exercite în mod eficient, dar să-l și apere, în mod corespunzător, față de orice centru de putere (ocultă și subversivă) care ar putea avea intenția de a uzurpa acest drept, sau de a-l diminua sub o anumită limită, considerată critică (exemplu: cazul limitării suveranității în vederea integrării țării într-o structură statală federativă continentală, respectiv confederativă mondială) pentru existența unui stat democratic autentic.

Grupul „Timișoara” consideră că integrarea într-un viitor stat federativ european, respectiv într-un viitor stat confederativ mondial, a României, nu trebuie să se facă la nivel de populație, ci la nivel de

popor, sau națiune, adică nu la nivel de provincii, sau regiuni, ci la nivel de țară (**într-un stat federativ continental și nu într-un stat unitar continental**), pentru a nu-și pierde identitatea națională specifică, considerată ca fiind bunul cel mai de preț al unui popor, sau al unei națiuni. În mod similar trebuie să fie considerată și posibila integrare a României într-un viitor stat confederativ mondial. Pentru ca un popor să-și conștientizeze, în mod deplin, dreptul de suveranitate, acel popor trebuie să fie educat corespunzător, din punct de vedere civic și politic, prin programe educaționale adecvate, realizate atât în cadrul instituțiilor de învățământ, cât și prin organele de tip mass-media. Potrivit opiniei Grupului „Timișoara”, **trebuie să se facă o distincție netă între termeni precum: etnie, populație, popor și națiune, din punct de vedere al specificului societal, precum și al gradului de conștiință socială și societală pe care o deține majoritatea membrilor unei asemenea structuri societale**. Astfel, populația este o structură societală amorfă, multietnică, care nu a ajuns în situația de a produce o conștiință socială specifică, care să îi permită să militeze pentru realizarea unei structuri statale adecvate, capabilă să-i apere și să-i promoveze, în mod superior și eficient, interesele. Populația este deci o structură demografică situată între nivelul social și cel societal, care nu a ajuns încă la maturitatea de a se autoconștientiza deplin, ca o structură societală, pentru a acționa conștient în vederea realizării unei structuri administrative (statale, provinciale, regionale) adecvate, capabilă să-i apere și să-i promoveze în mod eficient interesele fundamentale și principale (dacă încă nu dispune de o asemenea structură teritorială), și este încă marcată de diferențe considerabile, de tip etnic, religios, politic, profesional, ș.a, care-i subminează corespunzător capacitatea de a se organiza și de a acționa în mod unitar, sau măcar în mod solidar. Pe de altă parte, **populația poate rezulta și dintr-un fost popor, care a decăzut din punct de vedere societal, printr-o**

scădere corespunzătoare a principalului liant societal: conștiința societală, care, la rândul său, a decăzut la nivel de conștiință socială, în care este perceput și urmărit doar avantajul pe care integrarea socială îl oferă unui individ, dar nu și avantajul pe care integrarea societală îl oferă unei persoane care a reușit să-și formeze o conștiință societală dominantă, capabilă să-i ofere calitatea de: cetățean. Se poate defini, în acest context, categoria de: **individ**, ca și component majoritar al unei structuri sociale/societale de tip populație, lipsit însă de o conștiință socială/societală populativă, și denumit generic: **mancurt**. Acesta este dominat doar de o conștiință socială de tip etnic, confesional, profesional, sau, și mai rău, dominat doar de interese personale și familiale, potrivit principiului: „**Ubi bene, ibi Patria!**”, fiind astfel reprezentant tipic al oportunismului social/societal, care diferențiază deșteptăciunea, respectiv inteligența, de înțelepciune, precum și nepăsarea (de la rapacitatea bestială și până la indiferența și suficiența egoistă), de omenesc, respectiv de umanism. Datorită celor menționate anterior, **populația este destul de ușor de manipulat de către centrele de putere subversivă, în folosul impunerii intereselor specifice clientelare ale respectivelor centre de putere.** Pe de altă parte, **trebuie avută în vedere și degenerarea popoarelor în populații, prin diminuarea considerabilă a educației societale, sau chiar absența acesteia, și stimularea corespunzătoare a divergențelor centrifuge de tip etnic, religios, regional, provincial etc.,** cum, din nenorocire, s-a procedat și încă se mai procedează, în România post-revoluționară, pentru a degrada Poporul Român până la stadiul unei populații care să accepte, sau să fie insensibilă față de o posibilă dezmembrare statală, sau de pierderea unor teritorii, sau de desființarea statului unitar și transformarea sa în stat federativ, sau de desființarea statului, prin înglobarea parțială, sau totală, a acestuia, într-un alt stat, sau în mai multe alte state. La rândul său, **poporul constituie o structură demografică mult mai evoluată din punct de**

vedere al conștiinței societale (față de populație), care a reușit să realizeze un salt cognitiv prin a se autoconștientiza (datorită unui număr corespunzător, dar și determinant, de membri componenți, cu rol de vectori sociali și societali), nu doar ca o structură socială, ci și ca o structură societală, cu vocația de a avea un stat propriu, în care să-și poată apăra și promova, în mod mai eficient, interesele fundamentale și principale specifice. Acești membri activi, care constituie partea dinamică și determinantă societală, în cadrul poporului, pot fi denumiți generic: **cetățeni**, spre deosebire de ceilalți, care pot fi denumiți generic: **indivizi** (denumirea de cetățean nefiind, în acest caz, identică cu cea utilizată pentru locuitorul unei țări, care se bucură de drepturi depline în acea țară, spre deosebire de rezident, care nu se bucură de drepturi depline, așa cum prevede, în prezent, Constituția României).

Binomul sociologic popor-țară (stat) constituie ansamblul optim pentru existența performantă a unui popor care a reușit să se omogenizeze din punct de vedere a conștientizării intereselor sale fundamentale și principale, precum și a eficientizării apărării și promovării acestor interese, având ca vârf de lance segmentul demografic cetățenesc care asigură dinamica determinantă a cadrului societal respectiv, și care trebuie sporit, sau măcar menținut permanent la o capacitate corespunzătoare de solidarizare societală, printr-o politică educațională adecvată. Rezultă astfel că pentru susținerea existenței optime a **statului poporal, comparativ cu **statul populațional** (a cărui existență se caracterizează prin instabilitate structurală (fapt ce constituie și un pericol corespunzător, ce poate fi folosit de către centrele de putere adversă, care doresc să-l subordoneze, să-l federalizeze, sau chiar să-l desființeze), sunt necesare aplicarea unor măsuri specifice, între care și menținerea conștiinței societale la un nivel care să nu scadă sub un anumit prag critic de pericolozitate societală.**

Față de cele două tipuri de stat menționate anterior, Grupul „Timișoara” definește și **statul național, format în majoritate din cetățeni (și nu din indivizi), care asigură structurii demografice respective o coeziune și o omogenitate mai puternice decât la un popor, structură considerată și definită generic ca fiind: națiune, în care educația în spirit național a membrilor societății trebuie considerată inclusiv ca o componentă a sistemului de apărare statală, trebuind să beneficieze, în acest scop, de o atenție sporită, comparativ cu cazul unui popor. Probabil că, pentru câteva luni, la începutul anului 1990, Poporul Român, datorită Revoluției Române din decembrie 1989, a reușit să devină o națiune. După aceasta însă, din nefericire, nefiind corespunzător sprijinită, națiunea a degenerat în popor, iar apoi poporul a degenerat în populație, care, prin instabilitatea structurală care-i este specifică, pune, în prezent, în pericol existența țării România, dacă nu se vor adopta, în regim de urgență, măsuri corespunzătoare de contracarare a acestei degradări.**

În concepția Grupului „Timișoara”, **obiectivul final al evoluției României, ca țară, constă, mai întâi, în ridicarea populației sale la nivelul de popor, iar apoi la cel de națiune și respectiv, în final, la instituirea statului național-democrat, considerat ca cel mai eficient, care ar putea exista în condițiile specifice actuale, existente la nivel mondial. Proiectul constituțional „Timișoara” a fost gândit, conceput și elaborat tocmai ca un proiect constituțional adecvat pentru realizarea statului național- democrat.**

VIII. Prezentarea Proiectului Constituțional „Timișoara” (PCT) - rod ideologic al Revoluției Române din decembrie 1989 [49]

PCT este un proiect constituțional care a fost dezvoltat inițial pentru cinci puteri de stat și extins ulterior la șase puteri de stat,

conceput și realizat pe considerentul că sistemul constituțional clasic, rezultat, în principal, ca rod ideologic statal și constituțional al Revoluției Franceze de la 1789, al celor trei puteri de stat (Conducătoare-Președinte, Legislatoare-Parlament și Administratoare-Guvern) nu mai este capabil să asigure existența optimă a unui stat democratic, trebuind să fie reformat în mod corespunzător și adaptat la condițiile societale contemporane.

În cadrul PCT se definește noțiunea de: **putere de stat deplin democratică, la nivel central, respectiv districtual și respectiv local, ca o instituție fundamentală a statului, al cărei conducător, sau membri (după caz) sunt aleși direct de către populație, respectiv popor, respectiv națiune, în cadrul alegerilor generale, respectiv districtuale, respectiv locale, în baza dreptului de suveranitate, pe care trebuie să-l dețină, în mod deplin, dar să-l și păstreze și să-l conștientizeze, ca importanță, în mod corespunzător.**

În acest context, o instituție precum Guvernul României, definit prin actuala Constituție, nu este o putere de stat deplin democratică, deoarece nu este ales direct de către Poporul Român, în alegerile generale, în baza dreptului de suveranitate (drept fundamental care-i aparține, fiind redobândit tocmai prin Revoluția Română din decembrie 1989), la nivel de conducător (Prim-ministru), sau chiar la nivel de Guvern, după caz (în care se aleg direct inclusiv miniștrii componenți ai Guvernului), ci este numit de o altă putere de stat, aleasă direct (Președinția) și avizat de o altă putere de stat, aleasă direct (Parlamentul).

În cadrul PCT se definesc 6 puteri deplin democratice, și anume:

1. Puterea Conducătoare (Președinția), în care este ales, în mod direct, Președintele țării;

2. Puterea Legislativă (Parlamentul), format dintr-o singură Cameră legislativă (nu din două Camere, așa cum prevede Constituția

actuală a României, acest sistem parlamentar fiind specific, în general, statelor federative și nu statelor unitare, cum este prevăzută a fi România, în actuala Constituție), în care sunt aleși, în mod direct, atât Președintele Parlamentului, cât și membrii Parlamentului (parlamentari);

3. Puterea Administrativă (Guvernul), în care este ales, în mod direct, Prim-ministrul, sau, după caz, și membrii Guvernului;

4. Puterea Mediatică (Compania Națională Multimedia), în care este ales, în mod direct, Președintele Companiei Naționale Multimedia.

5. Puterea Justițiară (Tribunalul Național), în care este ales, în mod direct, Președintele Tribunalului Național;

6. Puterea Garantă (Curtea Constituțională), în care sunt aleși, în mod direct, atât Președintele, cât și membrii acestei instituții.

În concepția PCT, **puterea supremă conducătoare, în stat, trebuie să aparțină Președintelui țării, pentru a eficientiza, la maximum posibil, adoptarea deciziilor, mai ales în eventuale situații de criză** (de exemplu: în caz de agresiune armată). **În subordinea Președintelui țării se află însă și un număr de Ministere prezidențiale (Guvern Prezidențial) și anume: Ministerul Apărării, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Planificării Prezidențiale, Ministerul Bugetului Prezidențial și Ministerul de Informații Speciale, Președintele țării dispunând astfel de un Guvern Prezidențial, al cărui conducător este.** Puterea Legislativă are un rol exclusiv legislativ dar, pe de altă parte, Președintele țării, în concepția PCT, are și un rol legislativ limitat, provizoriu și temporar, în sensul că, în condiții speciale, care nu permit desfășurarea unui proces legislativ normal, în care se impune elaborarea și promulgarea urgentă a unui act legislativ, acesta poate fi emis sub forma unui decret prezidențial, de către Președintele țării, actul legislativ respectiv fiind însă un act temporar și provizoriu, care trebuie însă validat sau înlocuit,

într-o anumită perioadă limită de timp, printr-un act legislativ deplin, elaborat de către Puterea Legislativă.

Ca și în cadrul Constituției actuale, și în cadrul PCT, Președintele țării dispune de calitatea de a valida actele legislative elaborate de către Parlament și de a le promulga, putând solicita anumite modificări (pe care le consideră necesare) asupra unei legi, dar neputând să le impună, fără acordul Parlamentului, caz în care poate apărea un conflict de interese, care, dacă se produce, se adresează, spre rezolvare, Puterii Garante, adică Curții Constituționale.

Pe de altă parte, fiecare dintre cele șase puteri de stat beneficiază de inițiativă legislativă oficială, în sensul că dispun de dreptul de a propune, spre dezbateri, aprobare, sau, eventual, modificare, proiecte de legi Parlamentului, respectiv și Președintelui țării, în caz de urgență corespunzător motivată.

Puterea Administrativă (Guvernul Administrativ) are ca obiect administrarea instituțiilor publice aferente, în vederea asigurării celor necesare, după caz, populației, poporului sau națiunii, pentru a exista și funcționa în mod optim. Guvernul Administrativ dispune, în concepția PCT, de următoarele ministere administrative: Ministerul Muncii și Integrării Sociale, Ministerul Sănătății, Ministerul Transporturilor, Ministerul Educației și Învățământului, Ministerul Culturii, Ministerul Turismului, Ministerul Sportului, Ministerul Industriei, Ministerul Agriculturii, Ministerul Comerțului, Ministerul Ocrotirii Sociale, Ministerul Planificării Administrative, Ministerul Comunicațiilor și Ministerul Bugetului Administrativ.

Puterea Mediatică dispune de un număr corespunzător de posturi de televiziune, posturi de radio, publicații zilnice, publicații periodice și publicații pe rețele informatice, de audiență la nivelul întregii țări, **în vederea informării depline și corecte a populației, respectiv a poporului, respectiv a națiunii, pentru a-și putea exercita, eficient și**

în deplină cunoștință de cauză, dreptul de suveranitate, precum și pentru a contribui, prin educație, cultură și informare, la transformarea individului în cetățean și, în consecință, a populației în popor, respectiv a poporului în națiune, printr-o dezvoltare corespunzătoare a conștiinței sociale și respectiv societale, până la nivelul conștiinței naționale.

Puterea Justițiară este constituită din instituția Tribunalului Național, pentru care se alege, în mod direct, Președintele, care numește apoi, pe baza unei legislații specifice, pe membrii **Guvernului Justițiar**, format din: Ministerul Judecătoresc, Ministerul Procuratorial, Ministerul Avocațional, Ministerul Notarial și Ministerul Detențional.

Puterea Garantă: Curtea Constituțională, în concepția PCT, nu este o putere executivă, ci o putere supraveghetoare (de supervizare), care are rolul de a urmări ca toate celelalte puteri de stat să funcționeze în condiții optime și eficiente. Pe lângă rolul fundamental de supraveghere a modului de funcționare al celorlalte puteri de stat, **Curtea Constituțională are însă și rolul de arbitraj, în cazul apariției unui conflict de interese între celelalte puteri de stat, precum și un rol de avizare (din punct de vedere a respectării Constituției) a legilor elaborate de către Parlament, înainte de a fi transmise, în vederea avizării și promulgării, de către Președintele țării.** Curtea Constituțională dispune de instituții specializate pentru evaluarea stării societale, precum: Instituția Protecției Consumatorului, Instituția pentru Organizarea Referendumului și a Sondajelor de Opinie, Instituția de Evidențe Statistice, Instituția de Evidență a Electoratului și de Organizare a Alegerilor Generale, Districtuale și Locale, Instituția pentru Determinarea Calității Vieții Individuale, Sociale (Familiale) și Societale.

Puterea Garantă dispune astfel de instrumentele necesare și adecvate pentru a urmări corectitudinea și eficiența modului de funcționare a celorlalte puteri de stat, dând comunicate periodice

privind calitatea vieții individuale, sociale și societale și putând atenționa oficial o anumită putere de stat care nu funcționează corect, optim și eficient, sau putând chiar decide, în cazul în care consideră necesar, investigarea juridică a modului de funcționare a unei anumite puteri de stat, sau organizarea de alegeri anticipate, la nivelul unei puteri de stat, considerată incapabilă să facă față, în mod optim și eficient, sarcinilor care-i revin, sau care a încălcat, în mod deliberat, legislația aferentă, pe care trebuia s-o respecte.

În concepția PCT, modul de votare specific, într-un stat democratic, trebuie să fie cel uninominal, care să dea posibilitatea electoratului să aleagă, în mod direct, candidatul dorit, precum și în asociere cu circumscripția electorală, sau colegiul electoral, în care acesta candidează, pentru a respecta astfel, în cea mai mare măsură, dreptul de suveranitate deplină, pe care electoratul, ca structură electivă specifică (a populației, respectiv poporului, respectiv națiunii), trebuie să îl dețină. În concepția PCT, **a refuza dreptul la vot uninominal, în favoarea celui pe liste, precum și a renunța la realizarea legăturii directe între candidat și circumscripția electorală, sau colegiul electoral, în care acesta candidează, așa cum s-a întâmplat în România, în perioada postrevoluționară, constituie nu doar un abuz, ci și un atentat, prin limitare, la exercitarea dreptului de suveranitate, de către Poporul Român, de care se fac vinovate cercurile de putere politicianiste, grupate în partide bazate pe interese politice clientelare și nu pe doctrine politice autentice. În plus, în concepția PCT, rolul acordat, în momentul de față, în cadrul alegerilor, partidelor politice, este exagerat și necompetitiv, el trebuind să fie considerabil diminuat (inclusiv prin eliminarea privilegiului (pe care-l considerăm și anticonstituțional) cumulării resturilor de voturi, prevăzut de legislația electorală actuală, pentru alegerile generale, dar numai pentru candidații propuși de partidele politice), până acolo încât**

să se asigure și unui candidat independent solitar, sau susținut de către anumite organizații civice, profesionale, etnice, sau de altă natură, posibilități competiționale similare cu cele ale candidaților propuși de către partidele politice. Trebuie reiterată, în acest context, pentru a fi schimbată și situația deplorabilă și condamnată care a existat și încă mai există, în cadrul sistemului electoral care se practică în România, în care candidații independenți practic nu au, din start, șanse corespunzătoare pentru a fi aleși. PCT se mai pronunță pentru **interzicerea propagandei electorale efectuată contra cost (plătită), pe care o consideră foarte dăunătoare și dezavantajoasă pentru societate, deoarece reprezintă una dintre cauzele principale generatoare de mare corupție, care se practică pe cale politică.**

PCT consideră că **statul trebuie să acorde, în mod gratuit și egal, posibilitatea efectuării unei campanii de propagandă electorală tuturor candidaților la alegeri, utilizând, în acest scop, în special, Puterea Mediatică de care dispune, așa cum s-a procedat la primele alegeri generale care au avut loc în data de 20.05.1990.** PCT apreciază că actualul sistem pluripartidic, așa cum este prevăzut a exista și funcționa, este necorespunzător și defectuos, această apreciere fiind justificată de faptul că toate partidele politice care s-au perindat la guvernarea țării, în perioada postrevoluționară, au degenerat, mai mult sau mai puțin, în structuri politice clientelare și chiar în mafii politice. În acest context, PCT se pronunță pentru **extinderea sistemului pluripartidic, inclusiv în mod corporatist, prin organizarea principalelor domenii de activități publice în corporații specifice, cu dreptul de a prezenta și susține, în alegerile generale, candidați independenți corporatiști, care să le reprezinte interesele [47].** PCT mai consideră că **este oportun și important ca, odată cu desfășurarea alegerilor, să se organizeze și un referendum național, districtual sau local, pentru a beneficia**

astfel de logistica deja investită și pentru a consulta electoratul în legătură cu anumite probleme, precum și cu privire la ceea ce-l mulțumește, respectiv la ceea ce îl nemulțumește, testându-se astfel starea de spirit a electoratului, precum și opinia în legătură cu anumite schimbări sau transformări care se consideră necesare, sau oportune, a se efectua, în viitor. În concepția PCT, toate cele șase puteri de stat avute în vedere trebuie să aibă, pe lângă o structură specifică centrală, și câte o structură specifică teritorială, de dimensiuni corespunzătoare, la nivelele de organizare teritorială (district, localitate: oraș sau comună), și pentru care se organizează alegeri districtuale și respectiv locale.

Conducătorii reprezentanțelor teritoriale ale celor șase puteri de stat trebuie aleși, de asemenea, în mod direct, în cadrul alegerilor districtuale, respectiv locale, de către electoratul districtual, respectiv local. PCT mai apreciază ca oportună și chiar necesară, în viitor, datorită calității și eficienței, trecerea de la sistemul de votare generală, deschis întregii populații, poporului, sau națiunii (care a împlinit o anumită vârstă, precum și care nu este afectată de restricții legislative privind pierderea unor drepturi, între care și dreptul la vot), la sistemul de votare cenșitară, în care dreptul la vot să îl dețină numai acele persoane care dispun de nivele de educație, învățământ și discernământ apreciate ca minim necesare, pentru a-și exercita votul în mod responsabil și eficient. În acest context, PCT opinează că, în acest fel, ar putea fi scoasă, din cadrul electoral, o pătură socială care prezintă vocația de a exercita actul de votare în necunoștință și chiar în iresponsabilitate de cauză, devenind frecvent ținta și obiectul unor manipulări electorale intenționate, cu efecte nocive considerabile asupra calității și eficienței procesului electoral. PCT mai consideră că, în Constituție, trebuie să se prevadă, în mod expres, până unde poate merge puterea de decizie specifică democrației

reprezentative, indirecte, adică a instituțiilor (puterilor) de stat alese și unde trebuie să se oprească, pentru a acorda prioritate democrației participative directe, adică electoratului, prin referendum, în baza dreptului de suveranitate deplină, pe care acesta trebuie să-l dețină și să-l exercite, în numele, dar și în favoarea Poporului Român, la nevoie, sau atunci când se consideră necesar.

PCT apreciază și ca absolut necesară, pentru asigurarea funcționării optime a unui stat democratic, **interzicerea funcționării, în cadrul țării, a organizațiilor oculte, de tip masonic, precum și interzicerea de a fi membri ai unor asemenea organizații (interne, sau internaționale), pentru cei care candidează la alegeri, în general, precum și pentru toți funcționarii publici, în special, cei menționați trebuind să dea declarații oficiale, pe proprie răspundere, la angajare, sau la solicitarea acordării calității de candidat în alegeri, că nu sunt membri ai unor asemenea organizații. De asemenea, PCT consideră că este necesară și înființarea unui institut special de cercetare în domeniul ezoteric, care să poată feri populația, respectiv poporul, respectiv națiunea, de efectele agresiunii, la nivel individual și societal, realizate prin intermediul unor grupări, centre, sau chiar instituții de practicare, în sens nebenefic, a Ezoterismului [34; 35; 48], precum: organizațiile masonice [9; 10; 11; 12; 13; 18; 26], instituțiile religioase și respectiv alte surse de generare a unor energii, respectiv bioenergii, ezoterice nebenefice, pe de o parte, iar, pe de alta, pentru a putea beneficia de metodele specific ezoterice de terapie complementară (individuală și societală), precum și de deschiderea pe care cunoașterea, cercetarea și investigarea ezoterică le oferă, în cadrul ideologiilor existențiale creaționiste.**

IX. Concluzii

Prezenta lucrare a fost realizată pentru a atrage atenția asupra agresiunilor și chiar a atentatelor care se comit la adresa statelor democratice, în vederea limitării, alterării sau chiar confiscării dreptului fundamental de suveranitate, care trebuie să aparțină, după caz, populației, respectiv poporului, respectiv națiunii, într-un stat, după caz, popular, respectiv poporal, sau respectiv național, care se dorește a fi autentic democratic.

Lucrarea evidențiază și exemplifică moduri și metode de manipulare socială și chiar societală, mai ales pe cale politică, dar și pe alte căi, precum cea ezoterică, prin organizații masonice și religioase. În lucrare se acordă o pondere importantă evidențierii rolului fundamental pe care îl are Constituția, în apărarea și funcționarea optimă a unui stat democratic autentic, cu exemple edificatoare referitoare la Constituția actuală a României. În lucrare se mai motivează corespunzător și necesitatea reformării fundamentale a ideologiei statale democratice, precum și a dreptului constituțional, justificat de faptul că sistemul constituțional considerat clasic, al celor trei puteri de stat (care se practică în prezent și în România, rod al ideologiei Revoluției Franceze de la 1789) este depășit, nemaifiind capabil să apere și să asigure funcționarea optimă a unui stat democratic, în condițiile existențiale actuale.

În același context se propune și se prezintă o variantă de sistem constituțional bazată pe șase puteri de stat, referitor la care se apreciază că este capabilă să apere și să asigure, atât în prezent, cât și în viitor, funcționarea optimă a unui stat democratic, variantă realizată ca un proiect constituțional original, elaborat de către un grup de intelectuali timișoreni (denumit generic: „Grupul -Timișoara”, proiect denumit generic: Proiectul Constituțional „Timișoara”). **Acest proiect este considerat ca rod ideologic al Revoluției Române din decembrie 1989 și a fost conceput și realizat inclusiv pentru a asocia și o nouă ideologie statală (revoluționară și inedită) Revoluției Române din**

decembrie 1989, conștientizându-se faptul că, mai devreme sau mai târziu, o revoluție autentică nu-și poate justifica această denumire și va fi considerată doar ca o revoltă populară, dacă n-a înfăptuit și o revoluție ideologică la nivelul mentalității societale, precum și în domeniul ideologiei statale și al dreptului constituțional [29; 51]. Proiectul Constituțional „Timișoara” a fost prezentat și înregistrat oficial la Parlamentul României, în cadrul Forumului Consultativ Constituțional [6], organizat cu prilejul ultimei modificări constituționale și a organizării referendumului constituțional, în data de 18-19.10.2003, în vederea validării modificărilor efectuate. Acest proiect constituie totodată și o provocare, precum și o invitație la competiție creaționistă ideologică, specific statală și constituțională, lansată tuturor celor care simt și cred că **România, ca țară care a înfăptuit, în decembrie 1989, o revoluție deosebit de importantă, în anul revoluționar european 1989, are datoria și capacitatea de a revoluționa și ideologic, în domeniul ideologiei statale și a dreptului constituțional, pentru ca semnificațiile și implicațiile acestei revoluții, la fel ca și cele ale Revoluției Franceze de la 1789, să dăinuie în timp și să contribuie astfel la certificarea autenticității Revoluției Române din decembrie 1989.**

Cu experiența amară dobândită în perioada post-revoluționară, referitoare la inexistența unei ideologii statale și constituționale adecvate, de care ar fi trebuit să beneficieze nu doar România, ci și celelalte țări desprinse din fostul sistem dictatorial comunist est-european și s-o aplice, pentru a nu eșua în capcanele statului capitalist pseudodemocratic (așa cum, din nenorocire, s-a și întâmplat, de fapt), dar și cu experiența dobândită în studierea și practicarea Ezoterismului, dacă ar fi să dăm un răspuns, precum și să facem totodată o recomandare, la o ipotetică întrebare de tipul: **„ce stat ar fi trebuit adoptat, de către țările foste comuniste, după încetarea existenței regimului comunist?”**, am răspunde fără reticențe: statul social (socialist), iar după acesta: statul

național (naționalist), iar după acesta statul național-spiritual, realizat însă, în istorie (din câte cunoaștem), doar de câteva popoare, care au reușit o asemenea performanță printr-un efort societal corespunzător (exemple: Națiunea Getă; Națiunea Dacă și Națiunea Maiașă), manifestat inclusiv în vederea **armonizării ideologiei legislative statale și constituționale cu ideologia legislației specifice deschiderii civilizaționale planetare fizice spre dimensiunile extraplanetare și astrale**. Facem aceste afirmații, aparent ciudate și chiar neavenite (pentru unii), în prezent, în contextul în care actualul Papă (Benedict al XVI-lea), în calitate de conducător suprem al religiei Creștine-catolice, precum și fostul Președinte al SUA (George Bush-Jr), au recunoscut public că: **există civilizații extraplanetare care au reprezentanți, la nivel planetar, precum și în cadrul Lumii Fize în care existăm și cu care comunică și colaborează -(primul), respectiv că există factori extraplanetari cu care este în contact direct de comunicare (fiind citat chiar Dumnezeu) care, între altele, îi transmite ce acțiuni politice să întreprindă, inclusiv la nivel internațional -(al doilea)** [32; 33]. Autorul acestei lucrări a devenit el însuși (printr-o inițiere îndelungată și dificilă) ceea ce, în Ezoterism, se numește generic: **comunicator astral, care primește, prin comunicare telepatică, anumite informații specifice Civilizației Goriliene, băștinașă a Planetei pe care ne aflăm, precum și informații referitoare la alte civilizații, de origine extraplanetară, dar care au reprezentanți și chiar baze existențiale proprii, pe Planetă, pe care apoi, funcție de caz, le transmite și altor persoane, sau le difuzează public.** [34; 35].

Bibliografie:

1. Charles Tilly *Revoluțiile europene (1492-1992)*, Editura Polirom, Iași, 2002.

2. Ioan Scurtu *Revoluția Română din decembrie 1989, în context internațional*, Editura Enciclopedică, Editura Institutului Revoluției Române din decembrie 1989, București 2006.
3. Alexandru Oșca (coord.) *1989-an decisiv în istoria Europei*, Editura Mega, Cluj-Napoca, 2008.
4. Vladimir Tismăneanu (coord.) *Revoluțiile din 1989 între trecut și viitor*, Editura Polirom, Iași, 2006.
5. Peter Siani-Davies *Revoluția Română din Decembrie 1989* Editura Humanitas, București, 2006.
6. Lorin Ioan Fortuna (coord.) *Rolul Frontului Democratic Român în cadrul Revoluției Române din decembrie 1989*, Editura Artpress, Timișoara, 2006.
7. Lorin Ioan Fortuna *Caracteristici specifice ale înlăturării de la putere a structurilor de conducere rezultate din Revoluție* Caietele Revoluției nr. 2/2008, publicație a Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989, București.
8. Parlamentul României - *Constituția României și Declarația universală a drepturilor omului*, Editura Bogdana, București, 2004;
9. Olimpian Ungherea *Misterele templului masonic*, Editura Phobos, București, 2004.
10. *** *Misterele masoneriei* – supliment special, Jurnalul Național, 11.10.2004.
11. Mihaela Onofrei - *Masonerie, media, politică*, revista Flacăra, decembrie 2004.
12. Christian Levant - *Masoneria de partid și de stat*, Evenimentul zilei, 17 mai 2004.
13. Bogdan Baltazar - *România e sexy la Washington, prin obediență*, Flacăra, decembrie 2004.
14. Lorin Ioan Fortuna - *Revoluția Română a ajuns la vârsta majoratului*, Caietele Revoluției, nr. 1, 2008.
15. Mihai Eminescu - *Opere politice*, Editura Timpul, Iași, 1997.

16. Lorin Ioan Fortuna *Cu privire la apartenența și obediența masonică a Președintelui României*, revista Astral nr. 7, trim. 4, 2004.
17. Teodor Filip *Oculă mondială marele plan*, Editura Obiectiv, Craiova, 2003.
18. *** *Mesajul Onorabilului Ion Iliescu, președinte al României* în revista Forum masonic, septembrie 6003 A.L.
19. *** - Vadim cere iertare tuturor evreilor, *Jurnalul Național*, 14.02.2004, pag. 13.
20. Dinu C. Giurescu (coord.) - *Istoria României în date*, Editura Enciclopedică, București, 2003.
21. Costin Scorpan - *Istoria României- Enciclopedie*, Editura Nemira, București, 1997.
22. Dragoș Dumitriu - *În anul 1997 România a renunțat la o parte din istoria sa* - interviu cu istoricul Dan Berindei, *Jurnalul Național*, 13.05.1997, pag. 16.
23. *** *Mulți intelectuali și cercetători români se opun semnării unui document care ar compromite reîntregirea României* - Controversele privind Tratatul Româno-Ucrainian se amplifică, *Jurnalul Național*, 21.05.1997, pag. 23.
24. Lorin Ioan Fortuna - *Conștiința*, Curentul, 22.12.1998, pag. 25.
25. Ioan Ieremia - *Trădarea Basarbiei, de la București*, *Jurnalul Național*, 21.06.2005, pag. 18.
26. Cristina Wlassopol - *Masoneria are ca scop să dețină controlul în domeniul economic, politic, cultural și, mai nou, militar* – declară președintele Comisiei de Apărare a Senatului României: Radu Timofte, *Jurnalul Național*, 23.05.1997, pag. 6.
27. Cornel Dan Niculae - *Ofensiva iudaismului asupra României*, pag. 276, Editura Carpatia Rex, București, 2004.
28. Oana Stanciu - *Ministrul Culturii consideră România părtașă la holocaust*, *Jurnalul Național* 09.005.2002, pag. 5.

29. John Foran (coord.) - *Teoretizarea revoluțiilor*, Editura Polirom, 2004.

30. Oana Stanciu - *Ordonanța împotriva xenofobiei e gândită strâmb* - interviu cu istoricul Dan Berindei, Jurnalul Național, 08.05.2002, pag. 5.

31. Ioan Longin Popescu - *România scoasă la mezat* - interviu cu Ilie Șerbănescu, Formula AS, nr. 687, octombrie 2005.

32. Ileana Cornea - *Vocile divine* - Ziua, 08.10.2006.

33. Teodor Filip - *Marele Satan*, vol.II, pag. 94, Editura Obiectiv, Craiova, 2006.

34. Lorin Ioan Fortuna - *Misiunea astrală „România”*, Editura Artpress, Timișoara, 2003.

35. Lorin Ioan Fortuna (coord.) - *Revista Astral*, nr. 7, trim. IV, 2004, Editura Artpress, Timișoara.

36. Marian Poncea - *Revoluție sau lovitură de stat?*, Editura Holding Reporter 1999.

37. Augustin Deac - *Holocaust - un concept controversat*, Națiunea, nr. 212, 13-19.08.2003.

38. Ana Dinescu - *Comisia pentru studierea holocaustului și-a prezentat concluziile*, Supliment pentru minorități și relații interetnice, pag. 4, Ziua, 4.12.2004.

39. Alexandru Păduraru - *Reflecții pe marginea industriei holocaustului*, Națiunea, nr. 240-243, martie 2004.

40. Anneli Ute Gabanji - *Die unvolendete Revolution*, Editura Piper, München - Zürich, 1990.

41. Marius Mioc - *Falsificatorii istoriei*, Editura Helicon, Timișoara, 1994.

42. Dumitru Mazilu - *Revoluția furată*, vol. I, Editura COZIA ED-CO, București, 1991.

43. *** *O enigmă care împlinește 7 ani, Timișoara, 1989-1996* - Lucrările Simpozionului internațional, cu același titlu, desfășurat la

Timișoara în 18-19.12.1996, în organizarea Fundației Academia Civică, Editura Fundația AC, București, 1997.

44. Șerban Săndulescu - *Decembrie 1989 - Lovitura de stat a confiscat Revoluția Română*, Editura Omega Press, 1996.

45. Călin Cernăianu - *Diplomația Lupilor*, Editura Nemira, București, 1997.

46. Sergiu Nicolaescu - *Cartea Revoluției Române, Decembrie 1989*, ediția a II-a, Editura Ion Cristoiu, București, 2000.

47. Ilie Bădescu - *Idei politice românești*, Editura Mica Valahie, București, 2004.

48. Victor Ianculescu - *Reagan, Elțin, Ceaușescu și Ezoterismul*, Lumea misterelor nr. 8, 2003.

49. Proiectul constituțional „Timișoara”, în cadrul volumului: Lorin Ioan Fortuna (coord.) - *Rolul Frontului Democratic Român în Revoluția Română din decembrie 1989*, Editura Artpress, Timișoara, 2006.

50. Lorin Ioan Fortuna (coord.) - *Număr special - dedicat aniversării Revoluției Române din decembrie 1989*, Națiunea Română, nr. 1, ianuarie 2004.

51. Vladimir Tismănescu - *Reinventarea politicului*, Editura Polirom, Iași 2007.

52. Ruxandra Cesereanu - *Decembrie 1989 - Deconstrucția unei revoluții*, pag. 65-72, Editura Polirom, Iași 2007.

53. Ion Cristoiu - *De la o lovitură de stat la alta*, Editura Historia, București 2006.